

የበረታህ ሁን

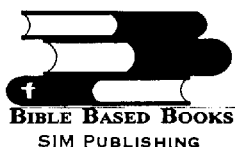
ሉቃስ 14-24

የክርስቶስን ምሳሌነት ተከተል

ጽሑፍ፡- በዋረን ደብልዩ ዌርዝቢ

ትርጉም፡- በግርማዊ

እርማት፡- በዓለማየሁ ማሞ

Copyright © 1996 by SIM, Addis Ababa, Ethiopia.
Originally published in English under the title of BE-
COURAGEOUS. Copyright © 1989 by SP Publications,
Inc., Wheaton, Illinois USA. All rights reserved.

መግቢያ

ይህ «ረገፍ ሁን» ከሚለው መጽሐፍ ጋር አብሮ የሚሄድና ሉቃስ ከምዕራፍ 14 እስከ ወንጌሉ መጨረሻ የዘገበውን የሚያብራራ መጽሐፍ ነው። በእነዚህ ምዕራፍት፤ ጌታችን መከራ ለመቀበልና ለመሞት ቆርጦ ወደ ኢየሩሳሌም ሲሄድ እንመለከታለን። «የበረታህ ሁን» የሚለው ለዚህ መጽሐፍ ተስማሚው ርእስ ብቻ ሳይሆን፤ ዛሬ ለምንኖርበት ከባድ ዘመን የሚሰማማ ማበረታቻም ነው።

እያንዳንዳችን በእግዚአብሔር ፈቃድ የተሰናዱልን «ኢየሩሳሌም»፤ «ጌቴሴማኒ»፤ እና «ጎልጎታ» አሉን። እንደ አዳኞችን፤ ፊታችንን «እንደ ባልጩት ድንጋይ» ልናደርግና እግዚአብሔር እንፈጽመው ዘንድ የጠራንን ተግባር ልናከናውን ይገባል (ኢሳ.50:7፤ ሉቃስ 9:53)። ይህ ቀላል ባይሆንም፤ ለእግዚአብሔር ክብርን፤ ለእኛ ደግሞ ደስታን የሚያመጣ ነው።

በ1972 (እ.ኤ.አ.) «አውነተኛ ሁን» በሚለው መጽሐፍ ተጀምሮ ሃያ ሦስት መጻሕፍትን ለጎትመት ያበቃው የአዲስ ኪዳን የ«ሁን» ተከታታይ ዝግጅት በዚሁ ይጠናቀቃል። በእነዚህ ጥድፊያ በሚበዛባቸው የአገልግሎት ዘመናት ጌታ በቸርነቱ ይረዳኝ ነበርና፤ እነዚህ መጻሕፍት ለሕዝቡ ላስገኙት ጥቅም ክብሩንም ሁሉ የሚወስደው እርሱ ብቻ ነው።

በእነዚሁ ሁሉ ዓመታት ጊዜዬን ከብክነት በመጠበቅና ሥራዬን ከግብ እንዳደርስ በማገዝ ከፍተኛ አስተዋጽኦ ላደረገኛልኝ ለባለቤቴ በቲ ምስጋናዬን ላቀርብ እወዳለሁ። የቪክተር ቡክስ አሳታሚ ድርጅት ሠራተኞችም ሁልጊዜም ከጎን ቆመው ሲረዱኝና ሲያበረታቱኝ ቆይተዋል። አያሌ ሰዎች «ሁን» በሚል ተከታታይ እትም ተዘጋጅተው የቀረቡት መጻሕፍት ለሕይወታቸው በረከት እንዳመጡ ነግረውኛል፤ ይህን መስማት ለእኔ እጅግ አስደሳች ነበር። ስለሆነም፤ ሁላችሁንም ላመሰግን እወዳለሁ።

የእግዚአብሔር ቃል በልባችሁ ውስጥ በሙላት እንዲኖርና እርሱን የሚያስከብር የጽድቅ ፍሬ እንዲያፈራ ጸሎቴ ነው።

ዋረን ደብልዩ ዌርዝቢ

ቁልፍ አሳብ:- ወንጌል ጌታችን እንደ የሰው ልጅ የተጓዘባቸው መንገዶች

ቁልፍ ጥቅስ:- ሉቃስ 19:10

የሉቃስ ወንጌል አስተዋጽኦ

መግቢያ:- (1:1-4)

1. ከሰማይ ወደ ምድር የተደረገ ጉዞ (1:5-4:13)

ሀ. የልደት ማስታወቂያዎች (1:5-56)

ለ. የሕፃናት መወለድ (1:57-2:20)

ሐ. የኢየሱስ የልጅነትና የወጣትነት ጊዜያት (2:21-52)

መ. የኢየሱስ ጥምቀትና ፈተናዎች (3:1-4:13)

2. በገሊላ አውራጃ ሁሉ የተመላለሰበት ጉዞ (4:14-9:17)

3. ወደ ኢየሩሳሌም ያደረገው ጉዞ (9:18-19:27)

4. በኢየሩሳሌም ያከናወነው አገልግሎት (19:28-24:53)

መግቢያ

1. እራት የተጋበዘው እንግዳ (ሉቃስ 14)	1
2. የመዳኑ ደስታ (ሉቃስ 15)	13
3. ትክክለኛና ትክክል ያልሆነ ብልጽግና (ሉቃስ 16)	25
4. ዋነኛ አስፈላጊ ነገሮች (ሉቃስ 17)	37
5. ሰዎችን በማግኘት የሚገበይ ትምህርት (ሉቃስ 18)	48
6. በመጨረሻ ኢየሩሳሌም! (ሉቃስ 19)	58
7. ጥያቄዎችና መልሶች (ሉቃስ 20)	69
8. ስለ መጪው ጊዜ የተነሡ ጥያቄዎች (ሉቃስ 21)	79
9. በሰገነቱ ላይ (ሉቃስ 22:1-38)	89
10. አምላክህን ያሰሩባት ሌሊት (ሉቃስ 22:39-71)	100
11. ተኮንኖ ተሰቀለ (ሉቃስ 23)	110
12. የሰው ልጅ ድል ነሣ! (ሉቃስ 24)	121

እራት የተጋበዘው እንግዳ

ሉቃስ 14

የዕለተ-ሰንበት ግብዣ የአይሁዶች ሕይወት አንደኛው የተለመደ አካል በመሆኑ፤ ኢየሱስ ከሳምንታዊው የምኩራብ የአምልኮ አገልግሎት በኋላ ለተመሳሳይ ጥሪ መታደሙ እንግዳ ነገር አልነበረም። አንዳንድ ጊዜ ሰዎች ኢየሱስን የሚጋብዙት ስለ እግዚአብሔር እውነት የበለጠ ለማወቅ በመሻት ከእውነተኛ ልብ ሲሆን፤ ብዙውን ጊዜ ግን ኢየሱስን የሚጠሩት ጠላቶቹ የሚተቹትንና የሚኮንኑትን ነገር ያገኙበት ዘንድ ነበር። በሉቃስ ምዕራፍ 14 በተመዘገበው ታሪክ የፈሪሳውያኑ አለቃ ኢየሱስን እራት የጋበዘው ለዚሁ የማጥመድ ተግባር ነበር።

ኢየሱስ በሰዎች ልብ ውስጥ ያለውን ያውቅ ስለነበር (ዮሐ. 2:24-25)፤ ከቶውንም አልተጠመደላቸውም። እንዲያውም፤ ባልጠበቁበት መንገድ ሁኔታው ተገልብጦ እንግዳ ተቀባዮች ወይም እንግዶቹ በኢየሱስ ላይ ለመፍረድ ሲሰናዱ፤ እርሱ ራሱ የፍርድ መዓት ያወርድባቸው ጀመር። እንደ እውነቱ ከሆነ፤ በዚህ ረገድ ኢየሱስ አብሮ ለመመገብም ሆነ አብሮ ለመጓዝ አደገኛ ሰው ነበር። በሉቃስ ምዕራፍ 14፤ ኢየሱስ ስለ አምስት ዓይነት የተለያዩ ሰዎች ሲናገርና ከሕይወታቸውና ከአስተሳሰባቸው የተበላሸው የትኛው እንደሆነ ሲገልጽ እንመለከታለን።

1. ፈሪሳውያን - ትክክል ያልሆነ ቅድስና (14:1-6)

ኢየሱስ ፈሪሳውያንንና ጸሐፍትን በከፍተኛ ደረጃ መኮነኑ (11:39-52) ወደ ንስሐ ሊያመጣቸው ሲገባ፤ አጻፋውን እንዲመልሱ አነሣሥቶአቸው ያሢሩበት ጀመር። ኢየሱስን ለምግብ የጋበዘው ፈሪሳዊ ሆዱ የተነፋውንም ሌላ ሰው ጋብዞ ነበር። ይህ ከኩላሊት፤ ከልብ ወይም ከጉበት በሽታ ሳቢያ የሚመጣና ሰውነት ከውስጥ ውኃ እንዲቋጥር የሚያደርግ አሠቃቂ በሽታ ነው። ፈሪሳውያን ከፋ ዕቅዳቸውን ለመፈጸም ይህንን ሰው በመሣሪያነት መጠቀማቸው ርኅራኄ እንደሌላቸው ያሳያል፤ ይሁንና፤ ጌታን ሳንወድ ስንቀር ባልንጀሮቻችንንም አንወድም። በበሽተኛው ሰውዬ ላይ የፈጸሙት በጭካኔ የተሞላ ተግባር ጌታችን የሰንበትን ሕግ ከጣሰበት ሁኔታ የከፋ ነበር።

ፈሪሳውያን ኢየሱስን ለማጥመድ መሣሪያ አድረገው ሊጠቀሙበት ባይፈልጉ ኖሮ፤ ይህ ሰው እንዲህ ባለ ታላቅ ግብዣ ላይ አይቀርብም ነበር። ኢየሱስ ሰው እንዲህ እየተሠቃየ ዝም ብሎ ሊቀመጥ እንደማይችል ያውቅ ነበር። በበሽታ የተጎዳውን ሰውዬ ችላ ቢለው ኖሮ፤ ርኅራኄ እንደሌለው ይቆጠራል። ከፈወሰው ግን የሰንበትን ሕግ በግልጽ በማፍረሱ የሚከሱበትን ምክንያት ሊያገኙበት ይችሉ ነበር። ሳያየው እንዳይቀር ሆዱ የተነፋውን ሰውዬ ከጌታ ፊት ለፊት አስቀመጡትና ወጥመዱ የሚይዝበትን ጊዜ መጠባበቅ ጀመሩ።

ከዚህ ቀደም ኢየሱስ ቢያንስ ሰባት በሚሆኑ ልዩ ልዩ አጋጣሚዎች የሰንበትን ሕግ «እንደተላለፈ» ልብ በል። በዕለተ-ሰንበት አጋንንት አስወጥቶአል (4:31-37)፤ ከትኩሳት በሽታ ፈውሶአል (4:38-39)፤ ደቀ መዛሙርቱ እሸት እንዲቀጥፉ ፈቅዶአል (6:1-5)፤ ሽባው እንዲሄድ አድርጓል (ዮሐ. 5:1-9)፤ እጁ የሰለለችውን ሰው ፈውሶአል (6:6-10)፤ በአጋንንት ተጽዕኖ ጎብጣ የነበረችውን ሴት ነፃ አውጥቶአታል (13:10-17)፤ ዕውር ሆኖ የተወለደውን ሰውዬ ፈውሶአል (ዮሐ. 9)። የጌታችን ጠላቶች ተጨማሪ ማጥመጃ ለማዘጋጀት ለምን እንደፈለጉ አናውቅም፤ የምናውቀው ነገር ቢኖር ሄራው ሁሉ እንደከሸፈ ነው።

ኢየሱስ የሰንበት ግንዛቤአቸው ምን እንደሆነ ሲጠይቃቸው እርሱን ለማጥቃት ያሰናዱትን መሣሪያ ወደ እነርሱ መልሶ አዞረባቸው። በመጀመሪያ ደረጃ፤ ማንኛውንም ሰው በማንኛውም ቀን ለመፈወስ ችሎታ አልነበራቸውም። ማንም ሰው ይህንን ያውቃል። ከዚህም በላይ፤ ፈሪሳውያን በዕለተ ሰንበት ማንም ሰው መፈወስ እንደሌለበት ቢናገሩ፤ ሕዝቡ ርኅራኄ እንደሌላቸው ሊያስብ ሆነ፤ እንዲፈወስ ቢፈቅዱ ደግሞ ባልደረበቻቸው እንደ ሕግ ተላላፊ ይቆጥሩአቸው ነበር። ከዚህ የተነሣ አጣብቂኙ በጌታ ላይ ሳይሆን በራሳቸው ላይ የደረሰ በመሆኑ የመውጫ ቀዳዳ መሻት የግድ ሆነባቸው። የማጥመዱን ሙከራ በብዙ አጋጣሚዎች ላይ በመፈጸማቸው ጻፎችና ፈሪሳውያን ምንም ቃል ባለመናገር ጉዳዩን ችላ አሉት።

ኢየሱስ ሰውዬውን ከፈወሰ በኋላ፤ የፈሪሳዊው ቤት አስተማማኝ እንዳልሆነ ስለሚያውቅ እንዲሄድ አሰናበተው። ይህ ሰው የኢየሱስ ክርስቶስን የማዳን ኃይል በከፍተኛ ደረጃ የተገነዘበ በመሆኑ፤ በኢየሱስ ላይ የማጥመጃ ምክንያት ከማምጣት ይልቅ በፈሪሳውያኑ ላይ የበደለ መረጃ አስገኘ።

ኢየሱስ ስለዚህ ሕግ-አጥባቂ ቡድን ብዙ የሚያውቀው ስለነበረው ተሸንፈው የሚወጡበትን ቀዳዳ አላበጀላቸውም። በዕለተ-ሰንበት

የእርሻ በሬዎቻቸው አደጋ ላይ ቢወድቁ እንደሚያድኑአቸው ያውቅ ነበር፤ እንግዲህ በእግዚአብሔር አምሳል የተፈጠረውን ሰው እንዳይፈወስ የሚፈልጉት ለምንድን ነው? እንስሳት ከሰዎች ይበልጣሉ የሚል አስተሳሰብ ያላቸው ይመስላል። (ዛሬ እንኳ አንዳንድ ሰዎች ከቤተሰቦቻቸው፣ ከጎረቤቶቻቸው ወይም ከደኅንነት ርቀው ከጠፉት ሰዎች በላይ ለከብቶቻቸው ፍቅር ማሳየታቸው የሚያሳዝን ነው።)

ኢየሱስ የፈሪሳውያንንና የጻፎችን ትክክል ያልሆነ ቅድስና አጋልጦአል። የእግዚአብሔርን የሰንበት ሕግጋት እንጠብቃለን ቢሉም፣ እውነታው ግን ሰዎችን በማጥፋትና አዳኙን በመክሰስ እግዚአብሔርን መካዳቸው ነበር። የእግዚአብሔርን እውነት በመጠበቅና የሰውን ወጎች በማስፋፋት መካከል ከፍተኛ ልዩነት አለ።

2. የእንግዶቹ ትክክል ያልሆነ እውቅና (14:7-11)

የአስተዳደር ሙያ ጠበብት እንደሚነግሩን ሰዎች፣ «እባክህ አስፈላጊ ነኝ ብዬ እንዳስብ አድርገኝ» የሚል ለሌላው የማይታይ ምልክት ለጥፈው ይኖራሉ፤ ያንን ምልክት ካስተዋልን በሰብአዊ ግንኙነቶቻችን የተሳካልን እንሆናለን። በሌላ በኩል፣ ሌሎች አላስፈላጊ እንደሆኑ የሚያሳይ ቃል ወይም ድርጊት ብንፈጽም ውድቀት ይቀድመናል። በዚህ ጊዜ ሰዎች በቁጣና በጥላቻ ይመለከቱናል፤ ምክንያቱም ሁሉም ሰው ከዓይን ሊገባና አስፈላጊነቱ እንዲረጋገጥለት ይፈልጋል።

በኢየሱስ ዘመን፣ እንደ ዛሬው ሁሉ ሰዎች በማኅበረሰብ ውስጥ የነበራቸውን ከፍተኛ ማዕረግ ለመጠበቅና ለማሳደግ የሚጠቀሙባቸው «የሥልጣን ምልክቶች» ነበሩ። ወደ «ትክክለኛ ቤቶች» ከተጋበዝህና «በትክክለኛው ወንበር» ላይ ከተቀመጥህ ሰዎች ትልቅ ሰው እንደሆንህ ያስባሉ። ትኩረት የሚሰጠው በስም እንጂ በባሕርይ ላይ አልነበረም። ትክክለኛውን ሕይወት ከመምራት ይልቅ በትክክለኛው ወንበር ላይ መቀመጥ የበለጠ አስፈላጊ ነበር።

በአዲስ ኪዳን ዘመን፣ ወደ ጋባኹ የበለጠ ቀረብ ብለህ በተቀመጥህ መጠን፣ የማኅበራዊ ኑሮ ስፍራህም ያንኑ ያህል ያሻቀበ ይሆንና ከሌሎች ሰዎች የበለጠ አትኩሮት (እና ግብዣ) ትቀበላለህ። ብዙውን ጊዜ፣ ብዙ ሰዎች ትልቅ ሰው ለመባል ስለሚፈልጉ የግብዣው በር ሲከፈት ወደ «ከፍተኛው ወንበር» ይሸቀዳደሙ ነበር።

የዚህ ዓይነቱ አመለካከት ትክክል ያልሆነ ስኬትን ያሳያል። አልበርት አንስታይን፣ «ስኬታማ ለመሆን ከምትሞክር ይልቅ ዋጋ ያለው ሰው ለመሆን መጣር ይኖርብሃል» ብሏል። ከዚህ አሳብ ጋር የማይሄዱ አንዳንድ ሁኔታዎች ሊኖሩ ቢችሉም፣ ብዙውን ጊዜ ዋጋ

ያላቸው (ጠቃሚ) ሰዎች የሚታወቁት በመጨረሻ ሆኖ በአኳያው ይከበራሉ። ራስን ከፍ ከፍ ለማድረግ ከሚደረግ ጥረት የሚመጣው ስኬት ጊዜያዊ ሲሆን፤ ወደታች እንድትወርድ በተጠየቅህ ጊዜ የሚከብህን ኃፍረት ማሰቡ ከባድ ነው (ምሳሌ. 25:6-7)።

ኢየሱስ ሰዎች ለእንግድነት ሲጠሩ ዝቅተኛውን ስፍራ እንዲመርጡ ሲመክራቸው፤ ለከፍታ ዋስትና የሚሰጥ ያልተለመደ መንገድ እያሳያቸው አልነበረም። በውሸት ትሕትና ዝቅተኛውን ስፍራ መምረጡ ራሱ በእግዚአብሔር ፊት ከፍተኛ ስፍራ የመያዙን ትዕቢት ያህል አስቀያሚ ነገር ነው። እግዚአብሔር በማኅበረሰቡ ውስጥ ወይም በቤተ ክርስቲያን በሚኖረን ከፍተኛ ማዕረግ አይደሰትም። እንዲሁም፤ እርሱ የልብን አሳብና ዓላማ ስለሚያውቅ (1ኛ ሳሙ. 16:7)፤ ሰዎች ስለ እኛ በሚያሰቡት ወይም በሚናገሩት አይለዋወጥም። ዛሬም እግዚአብሔር ትዕቢተኛን ያዋርደዋል፤ ትሑቱን ግን ከፍ ከፍ ያደርገዋል (ያዕ. 4:6)።

የብሪታኒያ የወጣ ጸሐፊ ፍራንሲስ በከን ዝናን «ቀላልና ተንሳፋፊ ነገሮችን» ከሚሸከምና ዳሩ ግን «ከባድና ጠንካራ ነገሮችን» ከሚያሰምጥ ወንዝ ጋር ያነጻጽራል። ጥንታዊ የኢንሳይክሎፒዲያ እትሞችን በማገላበጥ ምን ያህል «ዝነኞች» እንደተዘነጉ መመልከቱ አስገራሚ ነው።

ትሕትና በክርስትና ሕይወት መሠረታዊ ጸጋ ሲሆን፤ ለመካድ የሚያዳግት ብርቅ ነገር ነው፤ ይህ ነገር እንዳለህ ካወቅህ አጥተኸዋል ማለት ነው! «ትሕትና ራሳችንን በዝቅተኝነት ማሰብ ሳይሆን፤ ስለ ራሳችን ከቶውንም አለማሰብ ነው» የሚለው አባባል እውነት ነው። ኢየሱስ የትሕትና ታላቁ ምሳሌ ሲሆን፤ መንፈስ ቅዱስ እርሱን እንመስል ዘንድ እንዲረዳን ብንጠይቅ መልካም ነው (ፊልጵ. 2:1-16)።

3. የእንግዳ ተቀባዩ ትክክል ያልሆነ መስተንግዶ (14:12-14)

ኢየሱስ ሰውዬው እንግዶቹን ለሁለት ምክንያቶች እንደጠራቸው ያውቅ ነበር፡- አንድም ከዚህ ቀደም ስለጋበዙት ብድሩን ለመክፈል፤ አሊያም ወደፊት እንዲጋብዙት ዕዳ ለመጣል ነው። የዚህ ዓይነቱ ጋባኸነት የፍቅርና የጸጋ መግለጫ ሳይሆን፤ የትዕቢትና የስግብግብነት መረጃ ነው። ይህ ሰው ታዋቂነትን «እየሸመተ» ነበር።

ኢየሱስ ቤተሰቦቻችንና ወዳጆቻችን እንዳንጋብዝ አልከለከለንም፤ ዳሩ ግን ሙሉ ለሙሉ በዘልማድ ቤተሰቦቻችንና ወዳጆቻችን ብቻ እንዳንጋብዝ ያስጠነቅቀናል። የዚህ ዓይነቱ

«ኅብረት» እያንዳንዱን ለመላክ ወደሚጥርበትና ማንም ሁኔታውን ለመለወጥ ወደማይደፍርበት የ«እንኳ በእንኳ ማኅበረሰብ» ያመራል። የሚበዛው የቤተ ክርስቲያን ማኅበራዊ ሕይወት እንደዚህ ዓይነት መሆኑ የሚያሳዝን ነው።

ሌላው የማጋራታችን ዓላማ የእግዚአብሔርን ምስጋና ማግኘት እንጂ የሰዎችን ሙገሣ ማትረፍ ሊሆን አይገባም፤ በሰማይ የዘላለም ሽልማት መቀበል እንጂ በምድር ጊዜያዊ እውቅና ማግኘትም መሆን የለበትም። መጋቢ የሆነ ወዳጅ፡ «ሁለት ጊዜ ልትሸለም አትችልም!» ይለኝ ነበር፤ አባባሉም ትክክል ነው (ማቴ. 6:1-18ን ተመልከት)። በፍርድ ቀን፡ ዛሬ በሰዎች ዓይን የመጀመሪያውን ወንበር የያዙ ሰዎች ከመጨረሻው ላይ ሆነው ይገኛሉ፤ በሰዎች ዓይን የመጨረሻዎች የነበሩትም በእግዚአብሔር ዓይን የመጀመሪያዎች ይሆናሉ (13:30)።

በጌታችን ዘመን፡ ድሆችንና አካለ-ሰንኩላንን መጋበዝ ተገቢ መስሎ አይታይም። (ሴቶች አይጠሩም ነበር!) ኢየሱስ ግን እነዚህ ድሆች መልሰው ሊከፍሉን ስለማይችሉ በቀዳሚነት እንድንጠራቸው አዝዞናል። ልባችን ቅን ከሆነ፡ ምንም እንኳ ሽልማት ማግኘት የልግስናችን ዓላማ ባይሆንም፡ እግዚአብሔር ተገቢውን ሽልማት እንድናገኝ ያደርጋል። ከስግብግብነት ነፃ ሆነን ሌሎችን በምናገለግልበት ጊዜ፡ በሰማይ መዝገብ እያከማቸን ሊሆን (ማቴ. 6:20)፡ «በእግዚአብሔር ዘንድም ባለ ጠጋ» እንሆናለን (ሉቃስ 12:21)።

ዘመናዊው ዓለማችን ከፍተኛ ፋክክር የሚታይበት ስለሆነ፡ ለእግዚአብሔር ሕዝብ ስለ መሥዋዕትና አገልግሎት ከማሰብ ይልቅ ስለ ትርፍና ኪሳራ መጨነቁ ይቀላል። «ምን አገኝበታለሁ?» የሚለው የሕይወት ዋነኛ ጥያቄ ሊሆን ይችላል (ማቴ. 19: ከ 27 ጀምሮ)። የኢየሱስን ከስግብግብነት የጠራ ዝንባሌ ልንይዝና ያለንን ለሌሎች ልናካፍል ይገባል።

4. የአይሁዶች ትክክል ያልሆነ መተማመን (14:15-24)

ኢየሱስ ስለ «ጸድቃን ትንሣኤ» በተናገረ ጊዜ፡ ከእንግዶቹ አንዱ በመደነቅ፡ «በእግዚአብሔር መንግሥት እንጀራ የሚበላ ብፁዕ ነው» አለ። የአይሁድ ሕዝብ የወደፊት መንግሥታቸውን ከአብርሃም፡ ከይስሐቅ፡ ከያዕቆብና ከነቢያት ጋር እንደተከበሩ እንግዶች የሚካፈሉት ግብዣ አድርገው ይመለከቱ ነበር (13:28፤ ኢሳ. 25:6ን ተመልከት)። ይህን የተናገረው ተጋባዥ አንድ ቀን ከላይ ከተጠቀሱት ሁሉ ጋር «በእግዚአብሔር መንግሥት ግብዣ» ላይ እንደሚገኝ እርግጠኛ ነበር። ኢየሱስ ልክ ያልሆነውን መተማመኛ አሳዛኝ ውጤቶች የሚገልጽ ምሳሌ በመናገር ነበር ለዚህ ሰውዬ ምላሽ የሰጠው።

በኢየሱስ ዘመን ሰዎችን ምሳ ስትጋብዝ፥ ቀኑን እንጂ ትክክለኛውን የምግብ ሰዓት መናገር አይኖርብህም ነበር። ጋባዥ በቂ ምግብ ለማዘጋጀት እንዲያመቸው ምን ያህል እንግዶች እንደሚመጡ ማወቅ ያስፈልገው ነበር። ልክ ግብዣው ከመጀመሩ ጥቂት ቀደም ብሎ፥ ጋባዥ ወደ ጠራቸው እንግዶች ሁሉ ባሪያዎቹን በመላክ ግብዣቸው ስለ ተዘጋጀ በቶሎ እንዲመጡ ያስታውሳቸዋል (አስቴር. 5:8፤ 6:14ን ተመልከት)። በሌላ አባባል በዚህ ምሳሌ ሁሉም እንግዶች ግብዣው ላይ ለመገኘት ተስማምተው ነበር ማለት ነው። ጠሪውም እንደሚመጡ ተስፋ አድርጎ ይጠብቃቸው ነበር።

ይሁንና፥ በጉጉት ወደ ግብዣው ቦታ በመምጣት እንግዶቹ ሁሉ ይህን ማድረግ ባለመቻላቸው ጠሪውን አስቀየሙት፤ የፅቅዳቸውንም መቀየር ለማጽደቅ ደካማ ምክንያቶችን አቀረቡ።

የመጀመሪያው ተጋባዥ የገዛውን መሬት ማየት ስለነበረበት ሳይመጣ ቀረ። በምሥራቁ ዓለም፥ በአብዛኛው የመሬት ግዥ ረዥምና ውስብስብ ሂደት በመሆኑ፥ ሰውዬው የሚገዛውን መሬት ለማየት ብዙ አጋጣሚዎች ይኖሩታል። ያላየውን መሬት የሚገዛ ሰው ትልቅ ጉዳት ሊገጥመው ይችላል ነበር። አብዛኛዎቹ ግብዣዎች የሚስተናገዱት በምሽት በመሆኑ፥ መሬቱን በችኮላ ለማየት እንኳ ብዙም የቀን ብርሃን አልነበረም።

ሁለተኛው ተጋባዥ አሥር በሬዎችን ገዝቶ ስለነበር፥ ለመፈተን ጓጉቶ ነበር። ታዲያስ፥ መጀመሪያ ፈትቶ ሳይመለከት እነዚህን ሁሉ በሬዎች የሚገዛው ማን ነው? በዛሬው ዘመናዊ ዓለማችን ለሙከራ ሳይጠቀሙበት በፊት አሮጌ መኪና የሚገዙ ብዙ ሰዎች አይገኙም። ከዚህም በላይ፥ ምሽቱ ከተቃረበ ወዲያ በሬዎቹን የሚፈትነው እንዴት ነው? «ልፈትናቸውም እሄዳለሁ» የሚለው መልስ መልእክተኛው ለመጨረሻ ጊዜ ጥሪውን ሊያስታውሰው ሲመጣ ለመሄድ እንደተዘጋጀ ያመለክታል።

ሦስተኛው ተጋባዥ ያቀረበው ማመኘኛ መሠረት የሌለው ነው። ከፍተኛ ዝግጅት የሚጠይቁ በመሆናቸው የአይሁድ ሰርጎች በድንገት የሚፈጸሙ አልነበሩም፤ ስለሆነም ይህ ሰው የሚያገባበትን ቀን አስቀድሞ ያውቅ ነበር። ጋብቻ የሚፈጸም መሆኑን እያወቀ ቀድሞውኑ ወደ ግብዣው እንደሚመጣ ማስታወቅ አልነበረበትም። ወደ ግብዣ የሚጠሩት አይሁዳውያን ወንዶች ብቻ በመሆናቸው፥ ጠሪው ሚስቱ አብራው እንድትመጣ አይጠብቅም ነበር። አዲስ ሚስት ማግባት ሰውን ሊያስቀር የሚችለው ከጦር ሜዳ (ዘዳ. 24:5) እንጂ፥ ከግብዣ ቤት አልነበረም።

በመሠረቱ፤ እነዚህ ሁሉ ማመካከያዎች ብቻ ነበሩ። ማመካከያን፤ «በውሸት የተሸበበ የምክንያት ቆዳ» በማለት የፈታው ቢሊ ሳንዴይ ሳይሆን አይቀርም። ብዙውን ጊዜ ጥሩ ማመካከያ መፍጠር የሚችለው ሰው ሌላ ችሎታ የለውም። እነዚህ ሦስቱ እንግዶች ወደፊት ሌላ ግብዣ ተደርጎ እንደሚጠሩ ቢጠባበቁም አላገኙትም።

ጋባዥ ለብዙ ሰዎች ያዘጋጀው በርካታ ምግብ እንዲበላሽ ባለመፈለጉ፤ ባሪያውን ወደ መንገድ ልኮ፤ ሰዎችን ወደ ግብዣው አዳራሽ እንዲጠራ አዘዘው። በየመንገዱ ላይ የሚገኙ ሰዎች ምን ዓይነት ሰዎች ናቸው? የተጣሉ ፤ ተቅበዝባዣች፤ ቤት አልባዎችና የማይፈለጉ፤ ማለት በጥቅሉ ኢየሱስ ሊያድናቸው የመጣላቸው ዓይነት ሰዎች ናቸው (15:1-2፤ 19:10)። ከእነዚህ መካከል አሕዛብም ሊኖሩ ይችሉ ነበር!

እነዚህ ሰዎች ግብዣውን እንዳይቀበሉ ሊያደርግ የሚችል አንድ ምክንያት ብቻ ሊኖራቸው ይችላል ነበር፤ ይኸውም በእንዲህ ዓይነቱ ምርጥ የእራት ግብዣ ላይ ለመገኘት አለመዘጋጀታቸው ነው። ስለዚህም፤ ባሪያው ግብዣውን እንዲቀበሉ ግድ አላቸው (2ኛ ቆሮ. 5: 20ን ተመልከት)። ያቀረቡት ማመካከያ አልነበረም። ድሀ በሬዎችን ሊገዛ አይችልም፤ ዓይነ-ስውርም መሬቱን ለማየት ሊሄድ አይችልም፤ እንዲሁም ደግሞ በአብዛኛው ድሆች፤ የአካል ጉዳተኞች፤ አንካሶችና ዓይነ-ስውራን የጋብቻ ዕድል አልነበራቸውም። እነዚህ ሰዎች ረሃብና ብቸኝነት ያጠቃቸው በመሆናቸው፤ ነፃውን ግብዣ በደስታ ከመቀበል በቀር ወደ ጓላ የሚሉበት ምክንያት አልነበራቸውም።

ጋባዥ በተጠሩት እንግዶች ምትክ ሌሎችን ሰዎች መጥራት ብቻ ሳይሆን፤ ድንገት አሳባቸውን ቀይረው ቢመጡ እንኳ መግባት እንዳይችሉ በሩን ዘጋው (13:22-30ን ተመልከት)። ጋባዥ በጣም ተናዶ ነበር። እግዚአብሔር የቸርነት ግብዣውን በማይቀበሉ ሰዎች ላይ የሚገልጸውን ቁጣ እምብዛም ልብ ብለን አናስተውልም፤ ይሁንና፤ እንደ ኢሳይያስ 55:6 እና ምሳሌ 1:24-33 ያሉ ጥቅሶች ጥሪውን በቀላሉ እንዳንመለከት ያስጠነቅቁናል።

«በእግዚአብሔር መንግሥት እንጀራ እንደሚበሉ» ለሚተማመኑት የታበዩ አይሁዶች ይህ ምሳሌ ልዩ መልእክት አለው። በጥቂት ዓመታት ውስጥ ወንጌሉ በታወቁ የሃይማኖት መሪዎች ተቀባይነት ያጣና ወደ ሰማርያውያን (የሐዋ. 8)፤ ከዚያም ወደ አሕዛብ (የሐዋ. 10 ከምዕራፍ 13 ጀምሮ) ይሄድ ነበር።

ይህም ሆኖ፤ የዚህ ምሳሌ መልእክት ዛሬ ከደኅንነት ርቀው ከጠፉት ኃጢአተኞች ሁሉ ጋር ይዛመዳል። ዛሬም እግዚአብሔር፤

«ሁሉም ነገር ተዘጋጅቷል ኑ!» እያለ ይጣራል። ኢየሱስ ክርስቶስ በመስቀል ላይ ለአንተ በሞተና ከሞት በተነሣ ጊዜ የመቤዝትን ተግባር ስላከናወነ፤ ከዚህ በላይ ለነፍሱህ ደገንነት የሚያስፈልግ ሌላ ነገር የለም። በዓሉ ተዘጋጅቷል፤ ግብዣው ምንም ዋጋ የማይከፈልበት ነው፤ ስለ ሆነም፤ እንድትመጣ ተጋብዘሃል።

ዛሬም ሰዎች የምሳሌ ገጸ-ባሕርያት የፈጸሙትን ስሕተት ይደግማሉ፤ ይኸውም የተሻለውን ነገር ትተው አነስተኛውን ነገር ሲፈልጉ ወደ ግብዣው ከመምጣት መዘግየታቸው ነው። መሬት መግዛት፤ እርሻ ማልማት፤ ወይም የምሽቱን ክፍለ-ጊዜ ከሚስት ጋር ማሳለፍ ስሕተት አይደለም። ዳሩ ግን እነዚህ መልካም ነገሮችን ከሁሉም የተሻሉትን ነገሮች በማግኘት ነፍሱህን በሐሴት እንድትሞላ የሚጎትቱህ ከሆነ ጥሩነታቸው ይቀራል። ማመኻኛ አቅራቢዎቹ በጓደኞቻቸው ዓይን ስኬታማ ቢሆኑም፤ በኢየሱስ ክርስቶስ ሲታዩ ግን ከላሪዎች ነበሩ።

የክርስትና ሕይወት የግብዣ ቤት እንጂ የልቅሶ ቤት ባለመሆኑ፤ ሁሉም ሰው ወደዚያው ተጠርቷል። አማኞች እንደመሆናችን ሁላችንም፤ «አሁን ተዘጋጅቶአልና ኑ» የሚለውን መልእክት ማስተጋባት አለብን። እግዚአብሔር ቤቱ እንዲሞላለት ይፈልጋል፤ «ገናም ስፍራ አለ።» ወደ ቤት (ማር. 5:19)፤ ወደ ከተማው ጎዳናዎችና ስላች መንገዶች (14:21)፤ ወደ መንገድና ወደ ቅጥር (14:23)፤ ወደ ዓለም ሁሉ (ማር. 16:15) ወንጌሉን ይዘን እንድንሄድ ይፈልጋል።

ዲ. ኤል. ሙዲ የመጨረሻውን ስብከታቸውን ያቀረቡት፤ ከዚሁም ሳሌ «ስበቦች» የሚል ርእስ በመስጠት ነበር። ጎዳር 23 ቀን 1889 (እ.ኤ.አ) በካንሳስ ከተማ በሚገኘው የማዘጋጃ ቤት አዳራሽ ይህንኑ ስብከት ሲያቀርቡ ሙዲ ታመው ነበር። ሺካጎ በሚገኘው ትምህርት ቤታቸው ለሚማሩ ተማሪዎቻቸው፤ «ከካንሳስ ከተማ ነፍሳትን ማግኘት አለብኝ፤ እንደዚህ ሰዎችን ወደ ክርስቶስ የመመለስ ፍላጎት ፈጽሞ አድርብኝ አያውቅም!» ብለው ነበር።

ደረታቸው አካባቢ ከሚሰማቸው ውጋት የተነሣ፤ ላለመውደቅ በኦርጋን መደገፍ አስፈልጓቸው ነበር፤ ይህም ሆኖ፤ ሙዲ ወንጌሉን በርትተው ሰበኩ። በዚህም ጊዜ ሃምሳ የሚሆኑ ሰዎች ወደ ክርስቶስ ተመልሰዋል። ሙዲ በቀጣዩ ዕለት ወደ ቤታቸው ተመልሰው ከአንድ ወር በኋላ አረፉ። እስከ መጨረሻው ድረስ ሙዲ ሰዎች ወደ ክርስቶስ እንዲመጡ የግድ ይሉ ነበር።

5. የብዙሃኑ ትክክል ያልሆነ ተስፋ (14:25-35)።

ኢየሱስ ከፈሪሳዊው ቤት ወጥቶ ሲሄድ፤ ብዙ ሕዝብ ተከተሉት፤ እርሱ ግን በሚፈልጉት ነገር ደስ አልተሰኘም ነበር። ከሕዝቡ መካከል ብዙዎቹ ምንም ዓይነት መንፈሳዊ መሻት እንዳልነበራቸው ያውቅ ነበር። አንዳንዶች ተአምራት ለማየት ብቻ ሲፈልጉ፤ ሌሎች ደግሞ የተራቡትን እንደመገባ የሰሙ ናቸው። ጥቂቶቹ ሮምን ገርስለ ተስፋ የተሰጠውን የዳዊትን መንግሥት እንደሚመሠርት ይጠባበቁ ነበር። ሁሉም ትክክለኛ ያልሆኑትን ነገሮች ይጠብቁ ነበር።

ኢየሱስ ወደ ሕዝቡ ዘወር ብሎ ሲሰብክ ብዙዎች ቀስ በቀስ ገሸሽ ይሉ ጀመር። የግል ደቀ መዝሙርነትን በተመለከተ፤ ከብዛት ይልቅ ጥራትን እንደሚመርጥ ገልጾአል። ከደኅንነት ርቀው የጠፉትን ነፍሳት በመመለሱ በኩል፤ ቤቱ እንዲሞላለት የሚወድ ሲሆን (14:23)፤ የግል ደቀ መዝሙርነትን በተመለከተ ግን ፈቃደኛ የሆኑት ብቻ ዋጋውን እንዲከፍሉ ይፈልጋል።

«ደቀ መዝሙር» አንድን ሙያ ወይም ትምህርት ለማግኘት ራሱን ከመምህሩ ጋር ያጣበቀ ተማሪ ነው። ምናልባትም ለዚህ ቃል አቻ የሚሆነው የዘመናችን ቃል በማየትና በማድረግ የሚማረውን ሰው የሚያመለክተው «ሠልጣኝ» ነው። (ከዚህ በላይ ደግሞ የቆሎ ተማሪ ደቀ መዝሙርነትን በተሻለ ሁኔታ ይገልጻል።) «ደቀ መዝሙር» የሚለው ቃል ለኢየሱስ ክርስቶስ ተከታዮች እጅግ የተለመደ ቃል ሲሆን፤ በወንጌላትና በሐዋርያት ሥራ ውስጥ 264 ጊዜያት ተጠቅሶአል።

ኢየሱስ በደኅንነትና በደቀ መዝሙርነት መካከል ልዩነት የሚያደርግ ይመስላል። ደኅንነት በእምነት ለሚመጡት ሁሉ ክፍት ሲሆን፤ ደቀ መዝሙርነት ግን ዋጋ ለመክፈል ለሚፈቅዱ አማኞች ብቻ ነው። ደኅንነት ማለት ወደ መስቀሉ መጥቶ በኢየሱስ ክርስቶስ ማመን ሲሆን፤ ደቀ መዝሙርነት ግን መስቀልን ተሸክሞ ኢየሱስ ክርስቶስን መከተል ነው። ኢየሱስ በተቻለ መጠን ብዙ ኃጢአተኞች እንዲድኑ (ቤቱን እንዲሞሉ) ይፈልጋል፤ ይህም ሆኖ፤ ደቀ መዝሙርነትን እንደ ዋዛ እንዳንመለከት ያስጠነቅቀናል፤ ለዚህም በሰጣቸው ሦስት ምሳሌዎች የሚከፈል ዋጋ እንዳለ ገልጾአል።

በመጀመሪያ ደረጃ፤ የራሳችንን ሥጋና ደም ማለት ቤተሰቦቻችን ከምንወደው በላይ ክርስቶስን እጅግ አብልጠን ልንወድ ይገባል (ቁጥር 26-27)። «ጥላቻ» የሚለው ቃል ጠላትነትን ሳይሆን «አነስተኛ ፍቅርን» ያመለክታል (ዘፍ. 29:30-31፤ ሚልክ. 1:2-3፤ ማቴ. 10:37ን ተመልከት)። ሌላው ፍቅራችን ሁሉ ከሌላው ሲወዳደር

ጥላቻን እስኪመስል ድረስ ለክርስቶስ ጠንካራ ፍቅር ሊኖረን ይገባል። እንዲያውም፤ እራሳችንን ልንጠላና መስቀሉን ተሸክመን ለመጓዝ ልንፈቅድ ይገባል።

«መስቀሉን መሸክም» ሲባል ምን ማለት ነው? በየዕለቱ በኃፍረት፤ በሥቃይና ለእግዚአብሔር ፈቃድ በመሰጠት ከክርስቶስ ጋር መተባበር ማለት ነው። ለእኔነት፤ ለግል ውጥኖችና ግቦች መሞትና በሚመራን መንገድ እርሱን ለማገልገል መፍቀድ ማለት ነው (ዮሐ. 12:23-28)። «መስቀል» እግዚአብሔር ለሕይወታችን የፈቀደው ነገር አካል አድርገን የምንቀበለው ነው። አስቸጋሪ ጎረቤቶቹን «መስቀሎቼ ናቸው» የሚል ክርስቲያን ለእኔነት የመሞትን ትርጉም አላወቀም።

ኢየሱስ ለምን እንዲህ ዓይነት ውድ ነገሮችን ከደቀ መዛሙርቱ እንደሚጠይቅ ለማብራራት ሦስት ምሳሌዎችን ሰጥቶልል፤ እነዚህም ቤት የሚሠራው ሰው፤ ጦርነት በሚገጥመው ንጉሥና ጣፋጭነቱን በሚያጣው ጨው የተመሰሉት ናቸው። ለእነዚህ ምሳሌዎች የሚሰጠው ተለምዶአዊ ፍች አማኞች ቤት በሚሠራ ሰውና ጦርነት በሚገጥም ንጉሥ ተወክለዋል። እነዚህ ጀምረን ሳንጨርስ እንዳንቀር ከመጀመሪያችን በፊት «ዋጋውን መተመን» እንዳለብን ያሳስባሉ። ለእኔ ግን ቤት ሠራውና ንጉሡ አማኙን ሳይሆን ኢየሱስ ክርስቶስን እንደሚወክሉ የሚናገሩት የካምፕቤል ሞርጋን አሳብ ይስማማኛል። ቤተ ክርስቲያንን ለማነጽና ጠላትን ለመዋጋት የምንችል የመሣሪያ ዓይነት መሆናችንን ለማወቅ «ዋጋውን መተመን» ያለበት እርሱ ነው። ዋጋ በማይከፍሉና በከፊል ልብ በሚከተሉት ሰዎች ሥራውን ለመፈጸም አይችልም።

ይህንን ምዕራፍ በምጽፍበት ጊዜ በራሴ ቤተ መጻሕፍት ውስጥ የክርስቲያኖችን የሕይወት ታሪክ የሚዘግቡ በመቶዎች የሚቆጠሩ መጻሕፍት ላጣቅስ እችላለሁ፤ እነዚህም ቤተ ክርስቲያንን ለማነጽና ጠላትን ለመዋጋት ከፍተኛ አስተዋጽኦ ያደረጉ ወንዶችና ሴቶች ባለ ታሪኮች ናቸው። ዋጋውን ለመክፈል ፈቃደኞች ስለነበሩ፤ እግዚአብሔር ሊባርካቸውና ሊጠቀምባቸው ችሏል። እነዚህ በባሕርያቸው ውስጥ «ጨው» የነበረባቸው ሰዎች ነበሩ።

ኢየሱስ ለደቀ መዛሙርቱ «የምድር ጨው» እንደሆኑ ነግሮአቸዋል (ማቴ. 5:13)። አንድ ኃጢአተኛ በኢየሱስ ክርስቶስ በሚያምንበት ጊዜ በሕይወቱ ውስጥ ተአምር ይፈጸምና «ሸካላው» ወደ «ጨውነት» ይቀየራል። በዚያን ጊዜ ጨው ትልቅ ዋጋ ነበረው፤ እንዲያውም ከወታደሮች ደመወዝ የተወሰነው በጨው ድርጎ ይከፈል ነበር።

በእንግሊዘኛው ጨው (salt) እና ደመወዝ (salary) የሚሉትን ሁለት ቃላት የሚወክሉት «ሶልት» እና «ሳለሪ» የተወራረሱትም ለዚሁ ይመስላል።

ጨው ምግብን ሳይበላሽ ለማቆየት የሚረዳ ሲሆን፤ የእግዚአብሔር ሰዎች በዓለም የክፋትን መጨመርና የሚያመጣውን ብልሽት ለመቋቋም ይረዳሉ። በተጨማሪም፤ ጨው ነገሮችን የማንጸት ብቃት አለው። በቁስል አካባቢ ሲጨመር የሚያቃጥል ስሜት ሊያመጣ ቢችልም፤ ቁስሉን ለመፈወስ ይረዳል። ጨው ለምግብ ጣዕም የሚሰጥ ሲሆን፤ በተለይም ደግሞ ሰዎች እንዲጠሙ ያደርጋል። እኛም በባሕርያችንና በጠባያችን፤ ሌሎች ሰዎች ለኢየሱስ ክርስቶስና እርሱ ብቻ ለሚሰጠው ደኅንነት እንዲጠሙ ልናደርግ ይገባል።

የዘመናችን ጨው ንጹሕ ነው። ያም ሆኖ የተፈጥሮ ጣዕሙን አያጣም፤ የጌታችን ዘመን ጨው ግን በተለይ ከመሬት ጋር ሲገናኝ ጣዕሙን ሊያጣ ይችል ነበር። አንዴ ጨውነቱ ከተወገደ መልሶ ማግኘት የሚቻልበት መንገድ ስለሌለ፤ በመንገድ ላይ ይጣልና ሰዎች ይረግጡታል። እንዲሄዱበት ይሆናል። እንደዚሁም አንድ ደቀ መዝሙር ክርስቲያናዊ ባሕርዩን ካጣ፤ ለምንም ነገር ስለማይረባ በመጨረሻው የሌሎች «መረገጫ» ይሆንና የክርስቶስን ስም ያስድባል።

ደቀ መዝሙርነት ከባድ ተግባር ነው። እኛ እውነተኛ ደቀ መዛሙርት ካልሆንን ኢየሱስ ቤተ ክርስቲያንን ሊያንጽና ጦርነቱን ሊዋጋ አይችልም። አስዋልድ ቻምበርስ ሲጽፉ፤ «ሁልጊዜም ከደቀ መዝሙርነት ጋር የምትያያዝ (ከሆነ) የምትል ቃል አለች፤ ይህችም ቃል ካልወደድን ደቀ መዛሙርት መሆን እንደማያሻን ታመለክታለች። ከቶውንም አስገዳጅ ሁኔታ የለም፤ ኢየሱስ ይህን አያደርግምና። ደቀ መዝሙር መሆን የሚቻልበት ብቸኛው መንገድ ለኢየሱስ ራስን በመስጠት ነው» ብለዋል።

ለኢየሱስ መስቀላችንን አንሥተን እንደ ደቀ መዛሙርቱ ልንከተለው እንደምንፈልግ ብንነግረው፤ እርሱም በበኩሉ ወደምን እየገባን እንዳለን እንድናውቅ ይፈልጋል። ምንም ዓይነት ትክክል ያልሆነ የውሸት ተስፋ፤ ማስመሰል ወይም ስምምነት አይፈልግም። ለቤተ ክርስቲያኑ ግንባታ ድንጋዮችና ለጠላቶቹ መውጊያ ወታደሮች፤ ብሎም የዓለሙ ማጣፈጫ ጨው አድርጎ ሊጠቀምብን ይፈልጋል፤ በዚህም ሁሉ ጥራትን ይሻል።

እነዚህን ቃላት በሚናገርበት ጊዜ ወደ ኢየሩሳሌም ይሄድ ነበርና በዚያ የደረሰበትን ነገር ተመልከት! አስቀድሞ ለእኛ ያላደረገውን ምንም ዓይነት ነገር እንድናደርግለት አይጠይቀንም።

ኢየሱስ አንዳንዶቹን «ደቀ መዛሙርቴ ልትሆኑ አትችሉም!» ብሏል። ለምን? ምክንያቱም ለመቀበልና ለእርሱ ያላቸው ፍቅር እየገዛቸው ሊኖሩ አይችሉም።

የመጨረሻ ትርፋቸውም ኪሣራ ነው።

አንተስ ደቀ መዛሙር ልትሆን ትፈቅዳለህ?

የመዳኑ ደስታ

ሉቃስ 15

ዲ.ኤል. ሙዲ በ፲ካን ሰንበት ትምህርት ቤት ሲያስተምሩ፤ አንድ ልጅ ወደዚያ ለመድረስ ከሩቅ ቦታ ይመጣ ነበር፤ አንድ ሰውዬ በልጁ ሁኔታ ተገርሞ፤ «ለምን ወደሚቀርብህ የሰንበት ትምህርት ቤት አትሄድም?» ሲል ጠየቀው።

ልጁ የሰጠው ምላሽ ምናልባትም በኢየሱስ ዘመን ቀራጮችና ኃጢአተኞች የተጠቀሙበት ሳይሆን አይቀርም፤ «ፍቅራቸው ስለማረከኝ ነው» ነበር ያለው።

ፈሪሳውያን ወዲያ ሲያርቁአቸው፤ ኢየሱስ ግን ኃጢአተኞችን እንደሳበ መረዳቱ አስፈላጊ ነው። (ዛሬ አንዳንድ አብያተ ክርስቲያናትን በተመለከተ ይህ ምን ያሳያል?) ኃጢአተኞች ወደ ኢየሱስ የመጡት የሚያስፈልጋቸውን ሁሉ ለእነርሱ በሚስማማ መልክ ስላቀረበ አለመሆኑን አልተረዱም፤ የመጡት እርሱ ስለተቀበላቸው ነው። ፈሪሳውያን ሲተቹአቸውና ከሩቅ ሲያስቀሩአቸው፤ እርሱ ግን ጉድለታቸውን አውቆ ሊረዳቸው ሞክሯል (18:9-14ን ተመልከት)። ፈሪሳውያን የብሉይ ኪዳን ሕግ እውቀትና የግል ንጽሕና ፍላጎት ቢኖራቸውም፤ ኃጢአተኞችን አይወዱም ነበር።

መጥፋት፣ መገኘትና መደሰት የሚሉ ሦስት ቃላት የዚህን ምዕራፍ መልእክት ያጠቃልላሉ። ኢየሱስ እነዚህን ምሳሌዎች የተናገረው በባሕርይ የተከፋትን ጻፎችና ፈሪሳውያን ክሶች ምላሽ ለመስጠት ነበር። ኢየሱስ እነዚህን የተጣሉ ሕዝቦች መቀበሉ የከፋ ሆኖ ሳለ ይባሉ ብሎ አብሮአቸው ተመግቦአል። የሃይማኖት መሪዎች «የሰው ልጅ የጠፋውን ሊፈልግና ሊያድን» እንደመጣ ፈጽሞ አላወቁም ነበር (19:10)። ከዚህም በላይ፤ እነርሱም ራሳቸው ከጠፋት ውስጥ መሆናቸውን አልተረዱም ነበር።

ይህ ምዕራፍ አንድ የደኅንነት መልእክት እንዳለ ይገልጻል፤ ይኸውም እግዚአብሔር ንስሐ የሚገቡትን ኃጢአተኞች ይቅር ብሎ እንደሚቀበል ነው። በተጨማሪም፤ እነዚህ ምሳሌዎች ይኸው ደኅንነት ሁለት ገጽታዎች እንዳሉት ይገልጻሉ። እረኛው የጠፋውን በግ የሚፈልግበትና ሴትዮዋ የጠፋውን ድሪም የምትፈልግበት የእግዚአብሔር ድርሻ አለ። የጠፋው ልጅ በፈቃዱ ንስሐ ገብቶ ወደ ቤቱ እንደተመለሰ ሁሉ፤ በደኅንነት ውስጥ የሰውም ድርሻ አለ።

ሁለቱም፤ የእግዚአብሔር ሉዓላዊነትና የሰው ኃላፊነት ከግምት ውስጥ መግባት ስላለባቸው፤ አንደኛው ላይ ብቻ ማተኮሩ ለደኅንነት የተላላተ ግንዛቤ ያስጨብጣል። (ዮሐ. 6:37፤ 2ኛ ተሰ. 2:13-14ን ተመልከት)።

ከዚህ ምዕራፍ ዐበይት አሳቦች አንዱ ደስታ ስለሆነ፤ ከደኅንነት ጋር የተያያዙትን ሦስት የተለያዩ ደስታዎች እንመለከታለን። ሲ. ኤስ. ሉዊስ፤ «ደስታ የመንግሥተ ሰማይ ዓይነተኛ ጉዳይ ነው» ሲሉ ጽፈዋል፤ እኔና አንተም የምንካፈለው ይህንኑ ደስታ ነው።

1. የማግኘት ደስታ (15:1-11)

ስለጠፋው በግ የተነገረው ታሪክ የወንዶችን እና የልጆችን ሰሜት ሲነካ፤ የሴትየዋ የሰርግ ድሪም ጉዳይ ደግሞ የሴቶችንና የልጃገረዶችን ትኩረት ሊሰብ ይችላል ነበር። ኢየሱስ የፈለገው የሁሉንም ሰው ልብ ለመማረክ ነው።

የጠፋው በግ (ቁጥር 3-7)።

በጉ የጠፋው ከሞኝነት የተነሣ ነበር። በግ እረኛ የሚሰፈልገው የመባዘን ዝንባሌ ስላለው ነው (ኢሳ. 53:6፤ 1ኛ ጴጥ. 2:25)። ጻፎችና ፈሪሳውያን ቀራጮችና ኃጢአተኞችን «እንደ ጠፋ በጎች» ለመመልከት ባይቸገሩም ራሳቸውን ግን ከዚያ ምድብ አያስቡም ነበር። ይሁንና፤ ነቢዩ በግልጽ እንዳስቀመጠው፤ ሁላችንም ኃጢአትን በመሥራት ባዝነናል፤ የሃይማኖት መሪዎችንም ጨምሮ ።

እረኛው ለእያንዳንዱ በግ ኃላፊነት ነበረው፤ አንዱ ቢጠፋ አውራ እንደ በላው አስረድቶ ለማሳመን ካልቻለ በቀር ዋጋውን የመክፈል ግዴታ ነበረበት (ዘፍ. 31:38-39፤ ዘጸ. 22:10-13፤ አሞጽ 3:12ን ተመልከት)። ይህም እረኛው ሌሎቹን በጎች ከሌሎች እረኞች ዘንድ ትቶ የጠፋውን አንድ በግ ፍለጋ የሚሄድበትንና ባገኘውም ጊዜ የሚደሰትበትን ምክንያት ያስረዳል። የጠፋውን በግ አለማግኘት ከኪሱ ገንዘብ አውጥቶ እንዲከፍል ከማስገደዱም በላይ፤ እንደ ግድየለሽ እረኛ እንዲቆጠር ያደርገው ነበር።

እረኛው ዘጠና ዘጠኙን ትቶ መሄዱ ተፈላጊነት ማግታቸውን አያመለክትም። እነርሱ በጥሩ ቦታ ናቸው፤ የጠፋው ግን በአደጋ ላይ ነው። እረኛው አንዱን በግ ፍለጋ መሄዱ ሁላቸውም ለእርሱ ውድ እንደሆኑ ያሳያል። ኢየሱስ ለጻፎችና ለፈሪሳውያን ደኅንነት እንደማያስፈልግ እየተናገረ አልነበረም። እያንዳንዱ የምሳሌው ክፍል ትርጉም እንዲሰጥ መፈለግ የለብንም። ይህንን ካደረግን ተምሳሌታዊ ፍች በመስጠት መልእክቱን እናዛባለን።

ከደኅንነት ርቆ የነበረው ወደ ጌታ ሲመለስ ደስታው በአራት በኩል ተንጸባርቆአል። ምንም እንኳን ጠፍቶ የተገኘው በግ ምን ዓይነት ስሜት እንደነበረው ባይገለጽም፤ በተገኘው ሰው ልብ ውስጥ ደስታ መኖሩ እውነት ነው። መጽሐፍ ቅዱስ (የሐዋ. 3፡8፤ 8፡39) እና የራሳችንም የግል ገጠመኝ የደኅንነት ሐሜት እንዳለ ያረጋግጣልናል።

እንዲሁም ደግሞ ፈልጎ ያገኘውም ሰው ይደስታል። የጠፋችውን ነፍስ በክርስቶስ ወደ ማመን እንድትመጣ አስተዋጽኦ ስታደርግ ከልብህ ፍጹም ደስታ ይሰማሃል። በቤተሰቡ ውስጥ ስለተወለደው አዲሱ የእግዚአብሔር ልጅ ስንናገር ሌሎችም ከእኛ ጋር ደስ ይሰኛሉ፤ በሰማይም እንዲሁ ደስታ አለ (ቁጥር 7፡ 10)። መላእክት ከምንና ወዴት እንደምንሄድ ከእኛ በተሻለ ሁኔታ ስለሚገነዘቡ አብረውን ይደስታሉ።

የጠፋው ድሪም (ቁጥር 8-10)።

በጉ የጠፋው በራሱ ተፈጥሮአዊ ሞኝነት ሲሆን፤ ድሪሙ የጠፋው ግን በሌላው ሰው ግድየለሽነት ነበር። በቤት ውስጥ ከምናሳየው ግድየለሽነት የተነሣ ነፍስ ሊጠፋ እንደሚችል መረዳቱ አሳዛኝ እውነት ነው።

አንዲት አይሁዳዊት ልጃገረድ በምታገባበት ጊዜ አሁን ወደ ሚስትነት መቀየሯን ለማሳየት አሥር የብር ሣንቲሞች (ድሪሞች) የሚገኙበትን ማተብ በግንባርዋ ታጠልቃለች። ይህ እንደ ዛሬው የጋብቻ ቀለበት ሲሆን፤ ከእነዚህ አንዱን ማጥፋት ለሴቲቱ ትልቅ ጥፋት ተደርጎ ይቆጠር ነበር። የጳለስታይን ቤቶች ጩለም ያሉ በመሆናቸው የጠፋውን ሣንቲም ለማግኘት መብራት አብርታ መፈለግ ነበረባት፤ ባገኘችው ጊዜ ምን ያህል እንደምትደስት አሰብ።

የምሳሌውን ፍች ከመጠን በላይ ማስፋት ባይኖርብንም፤ በሣንቲሙ ላይ የንጉሡ ምስል እንደሚኖር መገመቱ አስፈላጊ ነው (20፡19-25)። ምንም እንኳን ምስሉ በኃጢአት ቢበላሽም፤ ከደኅንነት ርቆ የጠፋው ኃጢአተኛ በእግዚአብሔር አምሳል ተፈጥሯል። የጠፋው ኃጢአተኛ «በሚገኝበት» ጊዜ፤ እግዚአብሔር በመንፈስ ቅዱስ ኃይል አማካኝነት ያንኑ መለኮታዊ መልክ ማደስ ይጀምራል፤ በዚህም ዓይነት አንድ ቀን አማኙ ኢየሱስ ክርስቶስን ወደ መምሰሉ ይለወጣል (ሮሜ. 8፡29፤ 2ኛ ቆሮ. 3፡18፤ ቆላ. 3፡10፤ 1ኛዮሐ. 3፡1-2)።

እነዚህ ሁለቱ ምሳሌዎች የመጥፋትን ምንነት እንድንገነዘብ ይረዱናል። በቀዳሚነት፤ ስፍራን መልቀቅ ማለት ነው። የበግ መንጋ፤ የሣንቲም ስፍራው ማሰሪያ ሰንሰለት፤ የኃጢአተኛው ስፍራ ደግሞ

ከእግዚአብሔር ጋር ጎብረት ማድረግ ነበር። በተጨማሪ መጥፋት ማለት ከጥቅም ውጭ መሆን ማለት ነው። የጠፋው በግ ለእረኛው የሚሰጠው ጥቅም የለውም፤ የጠፋው ድሪም ለባለቤቱ የሚያበረክተው ጠቀሜታ የለውም፤ የጠፋው ኃጢአተኛ እግዚአብሔር በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ያዘጋጀለትን ገንቢ ሙላት ሊቀበል አይችልም።

ይሁንና፡ ከዚህ በተቃራኒ፡ «መገኘት» (መዳን) ማለት ወደ ትክክለኛው ስፍራ መመለስ (ከእግዚአብሔር ጋር መታረቅ)፡ ወደ አገልግሎት መመለስ (በዓላማ መኖር)፡ ብሎም ከአደጋ ውጭ መሆን ማለት ነው። እንግዲህ እረኛውና ሴትየዋ መደሰታቸውና ወዳጆቻቸውም አብረዋቸው እንዲደሰቱ መጋበዛቸው የሚያስደንቅ አይሆንም።

ዛሬ ለእኛ እነዚህን ምሳሌዎች አንብቦ መልእክታቸውን በዘፈቀደ መመልከቱ ቀላል ነው፤ በመጀመሪያ ከጌታ አንደበት የሰሙአቸው ሰዎች ግን ከፋኛ ሳይደነግጡ አይቀሩም። ኢየሱስ እግዚአብሔር በትክክል የጠፉትን ኃጢአተኞች እንደሚፈልግ እየተናገረ ነበር! በሕግ-አጥባቂነት ሥነ-መለኮታቸው ውስጥ ለእግዚአብሔር እንዲህ ዓይነት ስፍራ ስላልነበራቸው፡ የጻፎችና የፈሪሳውያን መሰናክል የሚያስደንቅ አይሆንም። አዳምና ሔዋን ኃጢአት ሠርተው ከፊቱ ሲሸሹ እግዚአብሔር ለፍለጋ እንደ ተሰማራ ዘንግተው ነበር (ዘፍ. 3:8-9)። የቅዱሳት መጻሕፍት እውቀት እንዳላቸው ቢነገርም፡ ጻፎችና ፈሪሳውያን እግዚአብሔር ለተቅበዝባኸ ልጆቹ እንደሚራራ አባት መሆኑን ዘንግተው ነበር [መዝ. (103):8-14]።

የጠፋውን ኃጢአተኛ ፈልጎ ወደ አዳኙ ከመመለስ ጋር የሚስተካከሉ ደስታዎች እምብዛም የሉም። የሜተዲስት ቤተ ክርስቲያን መሥራች የነበረው ጆን ዌስሊ፡ «ቤተ ክርስቲያን ነፍሳትን ከማዳን በቀር ሌላ ሥራ የላትም ስለሆነም በዚሁ ላይ ልታተኩር ይገባታል» ብሎ ነበር።

2. የመመለስ ደስታ (15:11-24)

ይህንን ታሪክ «የጠፋው ልጅ ምሳሌ» ብለን እንጠራዋለን፤ ይሁንና፡ ከፍሉ ከልጁ ኃጢአተኛነት በላይ የአባቱን ቸርነት ስለሚያጎላ «የአፍቃሪ አባት ምሳሌ» ተብሎ ሊጠራም ይችላል። ሦስቱን ምሳሌዎች ስንመለከት ከእረኛውና ባለድሪሙ በተቃራኒ፡ አባትየው ልጁን ፍለጋ ባይሄድም፡ ልጁ ተመልሶ ወደ ንስሐና ይቅርታ እንዲመጣ ያደረገው የአባቱ በጎነት ትዝታ ነበር (ሮሜ 2:4ን ተመልከት)። የወጣቱን ልጅ ሦስት ገጠመኞች ከታሪኩ ውስጥ ልብ በል።

ዓምቦ - ወደ ሩቅ አገር ሄደ (ቁጥር 11-16)። በአይሁዳውያን ሕግ መሠረት፤ ታላቁ ልጅ የሌሎቹን እጥፍ ንብረት ይቀበል ነበር (ዘዳ. 21:17)፤ አባቱ ከፈለገ በሕይወት ሳለ ንብረቱ ሊያከፋፍል ይችላል ነበር። የድርሻውን ንብረት መጠየቅና መሸጥም ለታናሹ ልጅ ሙሉ ለሙሉ ሕጋዊ ነበር፤ ሆኖም ይህን ማድረግ አስደሳች ነገር አልነበረም። ይህ አባቱን «በትሞት ይሻለኝ ነበር» እንዳለው የሚያስቆጥር ነበር። ቶማስ ኸከስሊ፤ «የሰው አስከፊ ችግሮች የሚጀምሩት እንዳሻው ሊያደርግ ሊችል ነው» ብለው ነበር። ይህ ምንኛ እውነት ነው!

ንብረትን ከሰዎች ስናስበልጥ፤ ምቹትን ከኃላፊነት ስናልቅ፤ ብሎም የሩቅ ትእይንቶችን በእጃችን ከያዝናቸው በረከቶች የበለጠ ስንመኝ፤ ሁልጊዜም ወደ መከራ እንገሠግሳለን። አንድ ጊዜ ኢየሱስ የሚከራከሩትን ወንድማማቾች፤ «ከመገምጃትም ሁሉ ተጠበቁ» ሲል አስጠንቅቋል (ሉቃስ 12:15)። ለምን? ምክንያቱም የሚገመጅና የሚመኝ ሰው ምንም ያህል ቢያገኝ ሊረካ ስለማይችልና ያልረካ ልብ ደግሞ ጎዘን ወዳጠላበት ሕይወት ስለሚመራ ነው። ሰው በገንዘብ ለመግዛት የማይችላቸውን ነገሮች ቢረሳ ገንዘብ በሚገዛቸው ነገሮች ሊደሰት እንደማይችል የጠፋው ልጅ በአስቸጋሪ እና ፈተኛ ገጠመኝ ተምሯል።

ከሁሉም በፊት «ሩቅ አገር» በልባችን ውስጥ ስለሚገኘው፤ «ሩቅ አገር» የግድ በርቀት ጉዞ የምንደርስበት ቦታ አይደለም። ታናሹ ልጅ ከአባቱና ከታላቅ ወንድሙ ርቆ ከቤቱ ውጪ በነጻነት «ዓለሙን ለመቅጨት» አሰበ። በጉ የጠፋው በሞኝነት፤ ድራሙ የጠፋው ደግሞ በግድ የለሽነት ከሆነ፤ ይኸኛው ልጅ የጠፋው በፈቃደኛነት ነበር። የራሱን መንገድ ስለፈለገ፤ በገዛ አባቱ ላይ በማመፅ የአባቱን ልብ አሳዘነ።

ይሁንና፤ በሩቅ አገር ሕይወት እርሱ እንደጠበቀው አጎዛ አንጥፋ አልተቀበለችውም። ገንዘብ አለቀበት፤ ወዳጆቹ ከዱት፤ ረሃብ ጓዙን ጠቅልሎ መጣ፤ እናም ልጁ ለአባቱ እንኳን አድርጎት የማያውቀውን ነገር ለማያውቀው ሰው ለመሥራት ተገደደ። ይኼኛው የድራማው ትእይንት የሚያጎላው የአብን ፈቃድ ትተው በሚሄዱ ኃጢአተኞች ኑሮ ኃጢአት የሚያስከትለውን ውጤት ጌታ ያሳየበትን መንገድ ነው። ኃጢአት ነጻነትን እንደሚያመጣ ተደርጎ ቢታሰብም ውጤቱ ግን ባርነት ነው (ዮሐ. 8:34)፤ ስኬትን እንደሚያስከትል ቢነገርም ውጤቱ ግን ውድቀት ነው። ሕይወት እንደሚሰጥ ቃል ቢገባም፤ «የኃጢአት ደመወዝ ሞት ነው» (ሮሜ. 6:23)፤ ልጁ «ራሱን የሚያገኝ» መስሎት

ነበር፤ ይሁንና፤ ራሱን አጥቷል! እግዚአብሔር ከሕይወታችን ውጭ ሲሆን፤ ደስታ ወደ ባርነት ይለወጣል።

ንስሐ- ወደ ልቡ ተመለሰ (ቁጥር 17-19)። ንስሐ መግባት ማለት «አሳብን መቀየር» ማለት ሲሆን፤ ወጣቱ ልጅ እሪያዎቹን ሲጠብቅ ላለ ያደረገው ይህንኑ ነበር። (ይህ ለአይሁዳዊ ወጣት ምንኛ የተናቀ ሥራ ነበር!) «ወደ ልቡ መመለሱ» ሲል እስከዚህ ጊዜ ድረስ «ራሱን እንዳልሆነ» ያሳያል። በውስጣችን የገለጸውን የእግዚአብሔርን ምንነት በማደብዘዝ «እንስሳነታችንን» ነፃ የሚያወጣ እብደት በኃጢአት ውስጥ ይገኛል። የቪክሰፒር ተማሪዎች በሰው ባሕርይ ውስጥ የሚታየውን ግጭት ለማነጻጸር ሁለት ጥቅሶችን ይጠቀማሉ።

«ሰው ምንኛ ድንቅ ሆኖ ተፈጥሯል! አስተሳሰቡ ከቶም የማይዘለቅ ነው! በቅርጽ እና በእንቅስቃሴ፤ እንደምን ፈጣንና የሚደነቅ ነው! በተግባሩ ምንኛ እንደ መልአክ ነው! በተግባሩ ምንኛ እንደ አምላክ ነው!» (ሐምሌት II፥ ii)።

«ከሁሉም በተሻለ ጊዜ፤ ከሰው ትንሽ የከፋ ነው፤ ከሁሉ ሲከፋ ደግሞ ከእንስሳ በትንሹ የጎደለ ነው» (የቪንሱ ነጋዴ፥ I፥ ii)።

ወጣቱ ስለ ራሱና ስለ ሁኔታው አሳቡን በመቀየር፤ ኃጢአተኛነቱን ተቀበለ። የአባቱን ቸርነትና በሩቅ አገር «በነጻነት» ከመኖር ይልቅ በቤት ያለው አገልግሎት እንደሚሻል መሰከረ። ወደ ንስሐ የሚመራን የሰው ክፉነት ብቻ ሳይሆን የእግዚአብሔርም ቸርነት ጭምር ነው (ሮሜ 2:4)። ልጁ ስለ ራሱ፤ ስለ ረሃቡ፤ ከቤተሰቡ ስለ መራቁ እና ስለ ብቸኝነቱ ብቻ ቢያስብ ኖሮ ጭንቀት ይጫነው ነበር። ዳሩ ግን አሠቃቂው ሁኔታ አባቱን በአዲስ መንገድ እንዲያየው ስለረዱት፤ ተስፋ ሊያገኝ ቻለ። ይህ አባቱ ለሠራተኞቹ መልካም ከሆነ የገዛ ልጁን በይቅርታ ሊቀበል ይችል ይሆናል።

ደግሞ ልጁ በዚሁ ቢያቆም ኖሮ ከጸጸት ያለፈ ነገር አያገኝም ነበር (2ኛ ቆሮ. 7:10)፤ እውነተኛ ንስሐ ግን ፈቃድን፤ አሳብንና ስሜትን ያካትታል፤ «ተነሥቼም... እሄዳለሁ... እለዋለሁ።» መፍትሔዎቻችን ማለፊያ ሊሆኑ ቢችሉም፤ በእነርሱ ላይ ተመሥርተን ተግባራዊ እርምጃ እስካልወሰድን በራሳቸው የሚፈጥሩት ዘላቂ ውጤት አይኖርም። ንስሐ መግባት እውነተኛ የእግዚአብሔር ሥራ ከሆነ (የሐዋ. 11:18)፤ ኃጢአተኛው እግዚአብሔርን ይታዘዝና በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ ለደኅንነት የሚያበቃ እምነት ይጥላል (የሐዋ. 20:21)።

መደሰት-ወደ አባቱ መጣ (ቁጥር 20-24)። በዚህ ስፍራ ኢየሱስ ለጻፎችና ለፈሪሳውያን ክሶች ምላሽ ሰጥቷል (ቁጥር 2)፤ ይኸውም

አባቱ ልጁን ለመቀበል መሮጥ ብቻ ሳይሆን፤ ትልቅ ግብዣ አድርጎ መንደርተኛውን ሁሉ በመጥራት የልጁን ወደ ቤት መመለስ ስላከበረው ነው። አባቱ ታናሹ ልጅ ንስሐውን እስከሚጨርስ አልጠበቀም። ከመሀል በማቋረጥ ይቅርታ አድርጎለት የግብዣው በዓል እንዲጀመር ትእዛዝ ሰጠ!

በመሠረቱ፤ ይህ አባት ንስሐ የሚገቡትን ኃጢአተኞች የሚቀበለውን የሰማዩ አባታችንን አመለካከት ያሳየናል፤ ይኸውም በምሕረቱና በጸጋው ወደር የሌለው ለኃጢአተኞች ያለው ፍቅርም ታላቅ ስለሆነ ነው (ኤፌ. 2:1-10)። ይህ ሁሉ የተቻለው በመስቀል ላይ ከተፈጸመው የልጁ መሥዋዕት የተነሣ ነው። አንዳንድ ሰባኪዎች (እና ዘማሪያን) ከሚናገሩት አላብ ባሻገር፤ እኛ የዳንነው በእግዚአብሔር ፍቅር አይደለም፤ እግዚአብሔር ዓለሙን ሁሉ ይወደዋል፤ ዓለሙ ሁሉ ደግሞ አልዳነም። እኛ የዳንነው በእግዚአብሔር ጸጋ ነው፤ ጸጋም ዋጋ የሚከፍል ፍቅር ነው።

በምሥራቁ ዓለም ሽማግሌዎች አይሮጡም፤ ይህ አባት ግን ከልጁ ጋር ለመገናኘት ሮጧል። ለምን? አንዱ ግልጽ ምክንያት ለልጁ የነበረው ፍቅርና ያንኑ ፍቅር ለማሳየት ያደረበት ፍላጎት ነበር። ደግሞ ይህ ተቅበዝባዣ ልጅ በቤተሰቡና በመንደሩ ላይ ውርደትን ስላመጣ፤ በዘዳግም 21፡ 18-21 መሠረት ተወግሮ መሞት ነበረበት። መንደርተኞቹ ሊወግሩት ጀምረው ቢሆን ኖሮ፤ የሚያቅፈውን አባቱንም ይመቱት ነበር! ይህ ኢየሱስ በመስቀል ላይ ላደረገልን ነገር ምንኛ ተስማሚ መግለጫ ነው!

ታናሹ ልጅ ከሩቅ አገር ሊያገኛቸው ያሰበው ነገሮች ሁሉ ከቤቱ አገኙት፤ እነዚህም፤ አልባላት፤ ጌጣጌጦች፤ ወዳጆች፤ አስደላች ግብዣ፤ ፍቅርና የወደፊት ዋስትና ናቸው። ይህንን ሁሉ ያስከተለው ምን ነበር? «አባት ሆይ፤ ስጠኝ» ከማለት ፋንታ፤ «አባት ሆይ፤ አድርገኝ!» ቢል ተማጸነ። ሠራተኛ (ባሪያ) ለመሆን ፈቃደኛ ነበር። በመሠረቱ፤ ምንም ያህል መልካም ምግባር ከኃጢአታችን ሊያድነን ስለማይችል (ኤፌ. 2:8-10፤ ቲቶ 3:3-7)፤ አባቱ ይቅርታውን ለማግኘት አንድ ተግባር እንዲያከናውን አልጠየቀውም። ወደ ሩቁ አገር የጠፋው ልጅ የጉስቁልናን ትርጉም ተምሯል፤ ወደ ቤቱ ተመልሶ ግን የምሕረትን ምንነት ተረዳ።

ቀለበቱ የልጅነት ምልክት ቢሆን፤ «ከሁሉም የተሻለው ልብስ» (የአባቱ) በቤተሰቡ ውስጥ ዳግም ተቀባይነት ማግኘቱን የሚያመለክት ነበር (ዘፍ. 41:42፤ ኢሳ. 61:10፤ 2ኛ ቆሮ. 5:21 ተመልከት)። ለባሪያዎች ቀለበት፤ ጫማ ወይም ውድ ልብስ አይሰጣቸውም ነበር።

ግብዣው አባቱ ደስታውን የገለጸበትና ከሌሎችም ጋር ደስታውን የተጋራበት መንገድ ነበር። የልጁ ጉዳይ ከሙሴ ሕግ አኳያ ቢዳኝ ኖሮ፣ ቀብር እንጂ ግብዣ አይኖርም ነበር። ይህ መዝ. (103)፡10-14ን ምንኛ አላምሮ የሚገልጽ ታሪክ ነው!

አባት የልጁን ሁኔታ እንዴት እንደገለጸ መመልከቱ አስገራሚ ነው፤ ሞቶ ነበርና ደግሞም ሕያው ሆኖአል፤ ጠፍቶም ነበር አሁን ተገኝቷል። ይህ በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን ወደ አብ የሚመለስ የማንኛውም ኃጢአተኛ መንፈሳዊ ልምምድ ነው (ኤፌ. 2፡1-10፤ ዮሐ. 5፡24)። የጠፋው ልጅ ወደ አባቱ በተመለሰበትና እኛ ደግሞ ወደ አብ በምንመጣበት ሁኔታ መካከል ያለውን ተመሳሳይነት ተመልከት (ዮሐ. 14፡6)።

የጠፋው ልጅ

ኢየሱስ ክርስቶስ

ጠፍቶ ነበር (ቁጥር 24)

«እኔ መንገድ ነኝ»

አላዋቂ ነበር (ቁጥር 17)

«እኔ እውነት ነኝ»

ሞቶ ነበር (ቁጥር 24)

«እኔ ሕይወት ነኝ»

ወደ አብ ለመምጣት የሚቻለው በአንድ መንገድ ብቻ ሲሆን፤ ይኸውም በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን ነው። አንተስ ወደ ቤት ተመልስሃል?

3. ይቅርታ የማድረግ ደስታ (15፡25-32)

በዚህኛው የምሳሌ ነጥብ ላይ ጻፎችና ፈሪሳውያን ከጌታ ፍርድ እንዳመለጡ ተሰማቸው፤ ይህም ትኩረቱን በጠፋው ልጅ በተመለሱት ቀራጮችና ኃጢአተኞች ላይ ስላደረገ ነው። ኢየሱስ ግን ታሪኩን በመቀጠል፤ ጻፎችና ፈሪሳውያንን የሚወክለውን ታላቁን ልጅ አስተዋወቀ። ቀራጮችና ኃጢአተኞች በግልጽ የሥጋ ኃጢአቶች ሲወቀሱ፤ ጻፎችና ፈሪሳውያን ግን የመንፈስ ኃጢአቶች ተጠያቂዎች ነበሩ (2ኛ ቆሮ. 7፡1)። ውጫዊ ተግባሮቻቸው መልካም ቢሆኑም፤ ውስጠኛው አመለካከታቸው ግን ርኩስ ነበር (ማቴ. 23፡25-28ን ተመልከት)።

ታላቁ ልጅ አንዳንድ መልካም ምግባራት እንደነበሩት ልንቀበል ይገባል። በትጋት ይሠራና ሁልጊዜም አባቱን ይታዘዝ ነበር። በቤቱም ሆነ በመንደሩ ላይ የሚያሳፍር ተግባር ያልፈጸመ ሲሆን፤ አብሮአቸው ለመደሰት የሚፈልጋቸው ብዙ ወዳጆች የነበሩት ይመስላል (ቁጥር 29)። ይህ ሰው መልካምና ጫዋ ዜጋ የሚመስል፤ ከታናሽ ወንድሙ ጋር ሲነጻጸር ደግሞ ከሞላ ጎደል ቅዱስ ይመስላል።

ይህም ሆኖ፡ ታዛዥነትና ትጋት አስፈላጊዎች ቢሆኑም ብቸኛ የባሕርይ መለኪያዎች አይደሉም። ኢየሱስ ሁለቱ ታላላቅ ትእዛዛት እግዚአብሔርንና ሌሎችን መውደድ እንደሆኑ አስተምሯል (10:25-28)፡ ታላቁ ወንድም ግን እነዚህን ሁለቱንም ትእዛዛት ተላልፎአል። እግዚአብሔርን (በታሪኩ ውስጥ በአባት የተመሰለውን) ካለማክበሩም በላይ ወንድሙንም አልወደደም። ታላቁ ወንድም የቤተሰቡን ንብረት ያባከነውንና ስማቸውን ያጎደፈውን ታናሹን ወንድም ይቅር አላለውም። አልፎ ተርፎ የወጣቱን ዓይነተኛ ኃጢአት ይቅር ያለውን አባቱንም ይቅር ለማለት አልፈለገም!

የታላቁን ወንድም ኃጢአት በምትመረምርበት ጊዜ፡ ለምን ጻፎችና ፈሪሳውያንን እንደሚወክል በቀላሉ ልትረዳ ትችላለህ። በቀዳሚነት፡ ራሱን የሚያጸድቅ ሰው ነበር። የወንድሙን ኃጢአት በግልጽ ሲያውጅ፡ የራሱን ኃጢአት ሊመለከት አልቻለም ነበር (18:9-14ን ተመልከት)። ፈሪሳውያን ኃጢአትን የሚደነግጉት በቀዳሚነት ከውጭዊ ተግባራት አኳያ እንጂ፡ ከውስጣዊ አመለካከቶች አንጻር አልነበረም። የተራራውን ስብከት መልእክትና በውስጣዊ አመለካከትና የልብ ቅድስና ላይ የሚሰጠውን አጽንኦት ሙሉ ለሙሉ ዘንግተው ነበር (ማቴ. 5-7)።

ሌላው ጥፋቱ ደግሞ ትዕቢት ነበር። እስኪ አስብ! እነዚያን ሁሉ ዓመታት ሲያገለግል የአባቱን ፈቃድ ተላልፎ አያውቅም ነበር። ዳሩ ግን ልቡ በሥራው ላይ አላረፈም። አንድ ቀን ከወዳጆቹ ጋር የሚደሰትበትን ታላቅ ድግስ ለማዘጋጀት ያልም ነበር። ይህ ሰው የማይወደውን ሥራ ነበር በትጋት ሲወጣ የኖረው። እንደ ነቢዩ ዮናስ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ቢፈጽምም ያደረገው ከልቡ አልነበረም (ኤፌ. 6:6፤ ዮናስ 4)። ትጉህና ታማኝ ሠራተኛነቱ ቢያስመሰግነውም፡ ሥራው ግን አባቱን ደስ የሚያሰኝ «የፍቅር ድካም» አልነበረም።

ስለሆነም ስለጠፋው ወንድሙ ግድ እንዳልነበረው ማስታወስ አለብን። እስኪ የወንድሙን መመለስ ከሌሎች መስማት ነበረበት! አባቱ ታናሹ ልጅ የሚመለስበትን ቀን ዕለት ከዕለት ሲናፍቅ ቆይቶ፡ በመጨረሻ ከሩቅ ሲመጣ ተመለከተው፤ ታላቅ ወንድሙ ግን ከሠራተኞቹ አንዱ እስኪነግረው ድረስ የወንድሙን መመለስ አላወቀም ነበር።

ምንም እንኳ ጉዳዩ አባቱን እንደሚያስደስት ቢያውቅም፡ ታላቅየው ታናሽ ወንድሙ ወደ ቤት እንዲመለስ አልፈለገም ነበር። የራሱን ገንዘብ ካባከነው ሰው ጋር ንብረቱን ለምን ይጋራ? በቤተሰቡና በመንደሩ ላይ ኃፍረት ካመጣው ሰው ጋር ለምን የአባቱን ፍቅር

ይካፈል? የጠፋው ልጅ የሕይወት ዘይቤ ዘገባ ታላቁ ልጅ መልካም መስሎ እንዲታይ ይረዳ ነበር፤ ምናልባትም ይህ አባቱ ታዛዥ ልጁን የበለጠ እንዲወደው ሊያደርግ ቻለ። ይህም ሆኖ፣ የታናሹ ልጅ መምጣት ታላቁን ልጅ አስጋው።

ምናልባትም ስለ ታላቁ ልጅ ከሁሉም የከፋው ነገር ቢኖር ኃይለኛ ቋጣው ነው። በአባቱም ሆነ በወንድሙ ላይ መቆጣቱ ሳይበቃ፣ ወደ ቤት ገብቶ በአስደሳቺ ግብዣ ላይ ሊካፈል አልፈለገም ነበር።

ቁጣ ተፈጥሮአዊ ስሜት በመሆኑ ኃጢአት ላይሆን ይችላል። «ተቆጡ ኃጢአትንም አታድርጉ» (ኤፌ. 4:26 ከመዝሙር 4:4 የተጠቀሰ)። ሙሴ፣ ዳዊት፣ ነቢያትና ጌታችን ኢየሱስ በኃጢአት ላይ ቅዱስ ቁጣ አውርደዋል፤ ዛሬ እኛም ይህንኑ ልናደርግ ይገባል። የፕዩሪታን ሰባኪ የነበሩት ቶማስ ፋለር ቁጣ «ከነፍስ ጡንቻ አንዱ» እንደሆነ ገልጸው ነበር። አርስቶትል፣ «ማንም ሰው ሊቆጣ ይችላል። ይህ ቀላል ነው። ዳሩ ግን በተገቢው ሰው ላይ፣ በተገቢው መጠን፣ በተገቢው ጊዜ፣ ተገቢ ለሆነ ዓላማ፣ በተገቢው መንገድ መቆጣቱ በሁሉም ሰው አቅም የሚከናወን ስላልሆነ ቀላል አይደለም» ሲል ጥሩ ምክር አስተላልፎአል።

ታላቁ ልጅ በአባቱ ላይ የተቆጣበት ምክንያት አባቱ ለታናሹ ልጅ ያዘጋጀው ራሱ ለግሉ ሊመኝ የኖረውን ግብዣ በመሆኑ ነበር። አባቱን፣ «ለእኔ አንድ ጠቦት እንኳ አልሰጠኸኝም፤ ለእርሱ ግን የሰባውን ፍሪዳ አረድህለት» አለው። አባቱ ጠፍቶ የተገኘውን ልጅ ይቅር ስላለው የታላቅ ወንድሙ ሕልሞች ሁሉ በንነው ጠፉ።

በመሠረቱ፣ ታላቅ የው የተቆጣው ታናሽ ወንድሙ ያንን ሁሉ አትኩሮት ስላገኘና ከአባቱም ዘንድ ልዩ ስጦታዎችን ስለ ተቀበለ ነበር። በታላቅ ወንድሙ አመለካከት፣ ለታናሽ ወንድሙ ምንም ሊደረግለት አይገባም ነበር። ታማኝ ነበር? አልነበረም! አባቱን ታዘክል? አልታዘዘም! ታዲያ በቸርነትና በፍቅር መስተናገዱ ለምንድን ነው?

ፈሪሳውያን የሰናይ ምግባር ሃይማኖት ነበራቸው። በጸማቸው፣ በጥናታቸው፣ በጸሎታቸውና በምጽዋታቸው ከእግዚአብሔር ዘንድ በረከት ሊቀበሉና የዘላለም ሕይወት ሊያገኙ ተስፋ ያደርጉ ነበር። ስለ እግዚአብሔር ጸጋ ግን ምንም እውቀት አልነበራቸውም። ይህም ሆኖ፣ ከእግዚአብሔር ዘንድ ያራቃቸው ያደረጉት ሳይሆን ያላደረጉት ነገር ነበር (ማቴዎስ 23:23-24ን ተመልከት)። ኢየሱስ ሃይማኖት ያልነበራቸውን ሰዎች ሲቀበልና ይቅርታን ሲሰጥ ተመልክተው

ናመጡት። ከዚህም በላይ አዳኙ ለራሳቸውም ደግሞ እንደሚያስፈልጋቸው መረዳት ተሳናቸው።

የጠፋው ልጅ ተመልሶ ሲመጣ ለመቀበል የሮጠው አባት ታላቁን ልጅ ለመለመን ከግብዣው ቤት ወጥቶ መጣ። ሰማያዊ አባታችን እንዴት ቸርና ታላቅ ነው። ድካማችንን ምንኛ የሚታገሥ አባት ነው! አባቱ ለታላቁ ልጅና ለወዳጆቹ ግብዣ ለማድረግ ፈቃደኛ እንደነበረና ልጁ ግን እንዳልጠየቀው ገለጸለት። በተጨማሪም፣ ከንብረት ክፍፍሉ ወዲህ ታላቁ ልጅ ሁሉም ነገር ስለነበረው እንዳሻው ሊያደርግ ይችል ነበር።

ታላቁ ልጅ በጥላቻ ተይዞ አልገባም፤ ውጭ ቆመ። ወንድሙን ይቅር በማለትና የተበላሸውን ኅብረት በመጠገን የተገኘውን ደስታ ሳይካፈል ቀረ፤ አባቱን የማስደሰትና ቤተሰቡን ደግሞ አንድ የማድረግ ደስታ አላገኘም። ታላቁ ልጅ ከብላቴናው ጋር በሰላም ሊነጋገር ሲችል፣ ከወንድሙ ወይም ከአባቱ ጋር ይህንን አለማድረግ የሚያስገርም ነው!

ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረት ከሌለን ከወንድሞቻችንና ከእህቶቻችን ጋር ኅብረት የለንም። እንደዚሁም ሌሎችን ይቅር የማይል ከእግዚአብሔር ጋር ግንኙነት ሊኖረው አይችልም (1ኛ ዮሐ. 4:18-21፤ ማቴ. 5:21-26ን ተመልከት)። ኃጢአት የፈጸሙ ሰዎች ከእውነተኛ ልብ ንስሐ ሲገቡ፣ ይቅር ልንላቸውና በጸጋና በትሕትና ልንመልሳቸው ይገባል (ማቴ. 18:15-35፤ ገላ. 6:1-5፤ ኤፌ. 4:32)።

አባት የሚናገረው የመጨረሻ ቃል ስለነበረው፣ ታሪኩ እንዴት እንደተጠናቀቀ ለማወቅ አንችልም (ለተመሳሳይ ታሪክ ዮናስ 4ን አንብብ)። ዳሩ ግን ጸፎችና ፈሪሳውያን ኢየሱስን መቃወማቸውን እንደ ቀጠሉና ከተከታዮቹ ራሳቸውን እንዳገለሉ የምናውቀው ነው። በመጨረሻም፣ መሪዎቻቸው ጌታችንን እንዲታሰርና እንዲገደል እንዳደረጉ እናውቃለን። እግዚአብሔር አብ ቢለምናቸውም ወደ ቤት ለመግባት አልፈቀዱም ነበር።

በዚህ ምዕራፍ ከታላቁ ልጅ በቀር ደስ ያልተሰኘ አልነበረም። እረኛው፣ ባለ ድሪሟና ወዳጆቻቸው ሁሉ የጠፋው ነገር በመገኘቱ ደስ ተሰኝተዋል። ታናሹ ልጅ የመመለስንና በአፍቃሪና ቸር አባቱ ተቀባይነት የማግኘትን ደስታ አግኝቷል። አባቱ ልጁን በሰላምና በጤና ስለተቀበለው ተደስተ። ታላቅ ወንድሙ ግን ወንድሙን ይቅር ባለማለቱ ደስታን ሊያገኝ አልቻለም። ንስሐ ገብቶ ወደ ግብዣው ቦታ መግባት ሲችል በእምቢተኝነቱ ስለ ጸና፣ በውጭ ቆሞ ተሠቃየ።

በሰባኪነትና መጋቢነት አገልግሎት ዘመኔ፤ ከእግዚአብሔርና ከሕዝቡ ጋር ኅብረት እያደረጉ ሐሤት ከማድረግ ይልቅ ቁጣቸውን ለመያዝ የመረጡ ታላላቅ ወንድሞች (እና እህቶች!) አጋጥመውኛል። እነዚህ ወገኖች ይቅር ባለማለታቸው ራሳቸውን ከቤተ ክርስቲያንና ከቤተሰቦቻቸው ለይተዋል፤ እነርሱ ብቻ ትክክል ሲሆኑ የተቀረው ሰው ሁሉ እንደ ተሳሳተ እርግጠኞች ናቸው። የሌሎችን ኃጢአት በተመለከተ የድምፅ ማጉያ ይዘው ሲናገሩ፤ የራሳቸውን ኃጢአት ለማየት ግን ታውረዋል።

ጄነራል ኦገልቶርፕ «በፍጹም ይቅር አልልም!» ብለው ሲናገሩት ጆን ዌስሊ፤ «እንግዲያውስ ጌታዬ፤ እርስዎ ከቶውንም ኃጢአት እንዳልሠሩ ተስፋ አደርጋለሁ» ሲል መልሶአል።

ከደጅ አትቁም! ግባና በግብዣው ሐሤት አድርግ!

ትክክለኛና ትክክል ያልሆነ ብልጽግና

ሉቃስ 16

የ«ዎል ስትሪይት ጀርኒል» አንድ እምብዛም ያልታወቀ ጸሐፊ ጠቅሶ ገንዘብን፡ «ከመንግሥተ ሰማይ በቀር የትም አገር ለመሄድ የሚያስችል ዓለም- አቀፋዊ የይለፍ ወረቀት (ፓስፖርት)፤ ከደስታ በቀር ሁሉንም ነገር የሚሰጥ ሁሉ ገብ የይለፍ ለጋሽ» ሲል ተንትኖአል። ጸሐፊው ገንዘብ የመገምጀትና የውድድር ቀስቃሽ፤ ድንቅ አገልጋይ፤ ደግሞም ጨካኝ ጌታ እንደሆነ ሊጨምር ይችል ነበር። ገንዘብን መውደድ «የክፋት ሁሉ ሥር» (1ኛ ጢሞ. 6:10) በመሆኑ፤ ዓለማችንን በሙስናና በምኞት ለመሙላት እገዛ አድርጓል (1ኛ ጴጥ. 1:4)።

የጌታችንን ስብከቶችና ምሳሌዎች በምታነብበት ጊዜ፤ ስለ ቁሳዊ ሀብት ብዙ የሚለው እንደነበረው በመገንዘብ ትደነቃለህ። እርሱ ያገለገለው በአብዛኛው በድህነት እየማቀቁ ብዙ ገንዘብ ማግኘት ለችግሮቻቸው ሁሉ መፍትሔ እንደሚሆን ለሚያስቡ ሰዎች ነበር። ኢየሱስ የድሆችን ጉድለት ለማየት ዕውር አልነበረምና በምሳሌነቱና በትምህርቱ ተከታዮቹ የነበራቸውን ለሌሎች እንዲያካፍሉ አበረታቶአል። የቀድሞዬቱ ቤተ ክርስቲያን ሕይወት ላልተሳካላቸው ሰዎች ሀብታቸውን በፈቃዳቸው የሚያካፍሉ ወገኖች የነበሩባት ኅብረት ነበረች (የሐዋ. 2:44-47፤ 4:33-37)።

ኢየሱስ የጠፋውን ልጅና ታላቅ ወንድሙን በተመለከተው ክፍል ሲገልጽ፤ ሁለት ተቃራኒ የሕይወት ፍልስፍናዎችን አሳይቷል። ንስሐ ከመግባቱ በፊት ትንሹ ልጅ ሕይወቱን ሲያባከን፤ ታላቁ ልጅ ግን ያለ ውዴታው ታማኝ ሠራተኛ ሆኖ ኖረ። ሁለቱም የተሳሳቱ አመለካከቶች ናቸው፤ ምክንያቱም በሕይወት ላይ የሚኖረው ክርስቲያናዊ አመለካከት ለሌሎች በረከትና ለእግዚአብሔር ክብር ሕይወታችንን ማትረፍ ስለሆነ ነው። ምዕራፉ ይህንን እውነት ያንሳል፤ ያም ሕይወት ኃላፊነትን የምትጠይቅ መጋቢነት በመሆኗ፤ እግዚአብሔር የሰጠንን መልካም በሮች በታማኝነት መጠቀም እንዳለብን ነው። አንድ ቀን እግዚአብሔር በሰጠን ሁሉ ምን እንዳደረግን ምላሽ እንጠየቃለን፤ ስለሆነም ስለ ገንዘብ አጠቃቀም የሚናገረውን ልብ ብለን ልናጤን ይገባል።

በዚህ ምዕራፍ ሁለቱም ታሪኮች በሉቃስም ሆነ በጌታችን ምሳሌ ተብሎ አልተጠራም፤ ስለሆነም፤ ጌታችን እውነተኛ ገጠመኞችን

እየገለጸ ሳይሆን አይቀርም። ይሁንና፤ እውነተኛ ገጠመኞችም ይሁኑ ወይም ምሳሌዎች መንፈሳዊ ዋጋቸው ተመሳሳይ ነው።

1. ትክክለኛ የገንዘብ አጠቃቀም (16:1-13)

ሰነፍ መጋቢ (ቁጥር 1-2)። መጋቢ የሌላውን ሰው ንብረት የሚያስተዳድር ሰው ነው። ገንዘቡ የእርሱ ባይሆንም፤ ለራሱ የመጠቀምና ለባለቤቱ ትርፍ ለማምጣት የመሥራት ዕድል አለው። ለመጋቢ እጅግ አስፈላጊው ነገር ጌታውን በታማኝነት ማገልገል ነው (1ኛ ቆሮ. 4:2)። በዙሪያው የሚገኘውን ሀብት ሲመለከት የጌታው እንጂ የራሱ የግሉ እንዳልሆነ ማስታወስ አለበት፤ ጌታውን ደስ በሚያሰኝና ትርፍ በሚገኝበት መንገድ ጥቅም ላይ ሊውሉ ያስፈልጋቸዋል።

በዚህ ስፍራ የተጠቀሰው መጋቢ ኃላፊነቱን ዘንግቶ ራሱን በባለንብረቱ ስፍራ አስቀመጠ። የጌታውን ሀብት የሚበትን «አባካኝ መጋቢ» ሆነ። በዚህ ጊዜ ባለቤቱ ስለ ጉዳዩ በመስማማት ሂሳቡ እንዲወራረድና ቁሳቁሶቹም እንዲቆጠሩ ጠየቀ። ከዚያም መጋቢውን ከሥራው አሰናበተው።

በዚህ መጋቢ ላይ የከፋ ብያኔ ከማስተላለፋችን በፊት፤ የራሳችንን ሕይወት በመመርመር እግዚአብሔር በሰጠን ነገር ላይ ምን ያህል ታማኝ መጋቢዎች እንደሆንን ልንመለከት ይገባል። በመጀመሪያ፤ አነሰም በዛ በያዝነው ቁሳዊ ሀብት መጋቢዎች ነን፤ ስለሆነም፤ ገንዘቡን ስላገኘንበትና ስለተጠቀምንበት መንገድ አንድ ቀን ለእግዚአብሔር መልስ እንሰጣለን።

ክርስቲያን መጋቢነት ለእግዚአብሔር አሥራት ከሰጠን በኋላ የተቀረውን እንዳሻን ከመጠቀም በላይ ነው። እውነተኛ መጋቢነት ማለት ስላለን ነገር ሁሉ እግዚአብሔርን ካመሰገንን በኋላ (ዘዳ. 8:11-18)፤ እርሱ በሚመራን መንገድ መጠቀም ነው። ለእግዚአብሔር አሥሩን እጅ መስጠት ታማኝ መጋቢ ለመሆንና ሥራውን ለመጀመር ጥሩ መንገድ ቢሆንም፤ የቀረውን ዘጠና እጅ ግን ምን እንደምናደርግ እግዚአብሔር ሊቆጣጠረን እንደሚገባ ማስታወስ አለብን።

እንዲሁም ደግሞ የጊዜአችን መጋቢዎች ነን (ኤፌ. 5:15-17)። «ዘመኑን መዋጀት» የሚለው ሐረግ «መልካም ዕድልን መጠቀም» የሚል ትርጉም ከሚሰጥ የንግድ ቃል የመጣ ነው። ጊዜ ዘላለማዊ ውጤት የሚያመጣ ሲሆን፤ በጥበብ ወይም በግዴለኝነት እንጠቀመው ዘንድ በደቂቃዎች ተከፋፍሎ የተሰጠን ነው። የዚህ ታሪክ ዐቢይ ትምህርት መጋቢው ታማኝነት ቢጎድለውም ዕድሎቹን በጥበብ

በመጠቀም ለወደፊቱ እንደተዘጋጀ ነው። በዚህም ሕይወት «መደሰቻ» መሆኗ ቀረና «ማትረፊያ» ሆነች።

ክርስቲያኖች እግዚአብሔር በሰጠን ችሎታዎችና ስጦታዎች መጋቢዎች ስለሆንን (1ኛ ጴጥ. 4:10)፤ እነዚያን ስጦታዎችና ችሎታዎች ሌሎችን ለማገልገል ልንጠቀምባቸው ይገባል። ሌባ፤ «ያንተ የሆነው ሁሉ የእኔ ነው እወስደዋለሁ» ይላል። ራስ ወዳዱ ሰው፤ «የእኔ የሆነው የእኔ ነውና እጠብቀዋለሁ» ይላል። ክርስቲያን ግን፤ «የእኔ የሆነው የእግዚአብሔር ስጦታ ነውና ለሌሎች አካፍላለሁ» ሊል ይገባል። እኛ መጋቢዎች ስለሆንን የጠፉትን ለማዳን፤ ቅዱሳንን ለማበረታታትና የተጎጂ ሕዝቦችን ጉድለቶች ለመሙላት ችሎታችንን መጠቀም አለብን።

በመጨረሻም፤ የእግዚአብሔር ሕዝቦች የወንጌሉ መጋቢዎች ናቸው (1ኛ ተሰ. 2:4)። እግዚአብሔር የእውነቱን መዝገብ ለእኛ ስለሰጠን (2ኛ ቆሮ. 4:7)፤ መዝገቡን ልንጠብቅ (1ኛ ጢሞ. 6:20) እና በሌሎች ሕይወት ልናተርፍ ይገባል (2ኛ ጢሞ. 2:2)። ከቤተ ክርስቲያን ይህንን መዝገብ ጠላት ለመንጠቅ ስለሚፈልግ (ይሁዳ 3-4)፤ ንቁዎችና ብርቱዎች ልንሆን ይገባል።

እንደዚህኛው መጋቢ ሁሉ፤ እኛም አንድ ቀን የመጋቢነታችንን ዘገባ እናቀርባለን (ሮሜ 14:10-12፤ 2ኛ ቆሮ. 5:10 ጀምሮ)። ታማኞች ከነበርን ጌታ ምስጋናና ሽልማት ይሰጠናል (ማቴ. 25:21፤ 1ኛ ቆሮ. 4:5)፤ ታማኞች ካልነበርን ግን ምንም እንኳ ደጎንነታችንን ብንቀበልና ወደ መንግሥተ ሰማይ ብንገባም (1ኛ ቆሮ. 3:13-15)፤ እነዚያን በረከቶች እናጣለን።

ቫንስ ሔቭነር፤ «እግዚአብሔር የጠራን በውድድሩ እንድንካፈል እንጂ ነጥብ መዝጋቢዎች እንድንሆን አይደለም» ይሉ ነበር። እኛ ታማኝ መጋቢዎች ከሆንን፤ እግዚአብሔር በሚገባ ይሸልመናል፤ ያም ሽልማት ለሰሙ ክብርን ያመጣል።

ልባም መጋቢ (ቁጥር 3-8)።

ይኼኛው መጋቢ ከሥራው እንደሚባረር ያውቅ ነበር። ስለሆነም፤ ያለፈውን ታሪክ መለወጥ ባይሆንለትም ለወደፊቱ ሊዘጋጅ ችሎአል። እንዴት? ጌታው ባባረረው ጊዜ እንዲቀበሉት የጌታውን ባለ ዕዳዎች ዕዳ በመቀነስና ወዳጅነትን በማፍራት ነው። ወዲያው ከከፈሉ ከፍተኛ የገንዘብ ቅናሽ እንደሚያደርግላቸው አስታወቀ፤ እነርሱም በደስታ ተስማሙ። ጌታው እንኳ ሳይቀር በልባምነቱ አመሰገነው (ቁጥር 8)።

ኢየሱስ መጋቢውን ያመሰገነው የጌታውን ገንዘብ ስለዘረፈ ወይም ሌሎች ታማኝነትን እንዲያጎድሉ ስላበረታታ ሳይሆን፤ ዕድሉን በብልሃት ስለተጠቀመበት ነበር። «የዚህ ዓለም ልጆች» ገንዘብ በማግኘትና ወዳጆችን በማፍራት የቀዳሚነትን ስፍራ ስለያዙ ብልህ ሆነው ተገኝተዋል። የእግዚአብሔር ሕዝቦች አደብ በመግዛት፤ እንዲህ ያሉ የመንፈሳዊ ሕይወት ጉዳዮችን በማስተናገድ በኩል ብልሆች ሊሆኑ ይገባል። «የዚህ ዓለም ልጆች» ይበልጥ ብልህ የሚሆኑት «በትውልዳቸው» ውስጥ ብቻ ነው፤ የጊዜውን እንጂ የዘላለሙን አይመለከቱም። የእግዚአብሔር ልጅ ግን የሚኖረው «ከዘላለማዊ እሴቶች አንጻር» በመሆኑ፤ ዕድሎቹን በበለጠ ሊጠቀም ይገባል።

ተዛምዶው (ቁጥር 9-13)።

በመጋቢው ገጠመኝ ላይ በመመሥረት፤ ኢየሱስ ሦስት ምክሮችን ሰጥቷል።

በመጀመሪያ፤ ዕድሎቻችንን በጥበብ እንድንጠቀምባቸው ይመክረናል (ቁጥር 9)። አንድ ቀን ሕይወታችን ታከትማለች እናም ገንዘብ ለማግኘትም ሆነ ለመጠቀም የማንችልበት ሁኔታ ይፈጠራል። ስለሆነም፤ ዕድሉ ሳለን ገንዘባችንን ለጌታ «ወዳጆችን ለማፍራት» ልንጠቀምበት ይገባል። ይህም ማለት አንድ ቀን በመንግሥተ ሰማይ አቀባበል የሚያደርጉልንን ሰዎች ወደ ክርስቶስ መመለስ ማለት ነው። አንድ ቀን ሕይወታችንና ገንዘባችን ያልቃል፤ ስለሆነም በጥበብ መጠቀሙ መልካም ነው።

ኢየሱስ እንዳልሞተና የፍርድ ቀን እንደማይመጣ ሁሉ እንዳሻቸው በዘፈቀደ በሚኖሩ ክርስቲያኖች የእግዚአብሔር ሀብት ምን ያህል እንደሚባከን መመልከቱ አሳዛኝ ነገር ነው። ቀጣዩ ባለ ሁለት ሰንኝ ግጥም ያለጥርጥር እውነት ነው።

«በልጆችና በአዋቂዎች መካከል ልዩነት ቢኖር

አዋቂዎች ውድ የሆኑትን መጫወቻዎች መግዛታቸው ነው»

ይባላል። ይህ ማለት አዋቂዎች ውድ የሆኑትን መርቼዲስ መኪናዎች ሲነዱ ልጆች ሲጫወቱ ከሽቦ የሠሯቸውን መኪናዎች ይነዳሉ። ዐዋቂ የሚባሉት እነዚህ ከልጆች በምን ይለያሉ? በርግጥ እንደ ምንም ውዱን መጫወቻ መርጠው ይገዛሉ።

ወደፊት መንፈሳዊ ሽልማት እንዲኖር የቀድሞው ውርስ በአሁኑ ጊዜ በጥበብ ከግልጋሎት ላይ ሊውል ይገባል። ሁላችንም ከቤት ጀምሮ በዓለም ዙሪያ ለወንጌሉ ስርጭት ገንዘብ በመስጠት ረገድ አስተዋጽኦ በማድረጋችን ምክንያት ክርስቶስን ያመኑትን ሰዎች በሰማይ ልናይ

መሻት አለብን። ቶሪያ ፡ «አንድ ሰው ሀብታም የሚሆነው ያለምንም ቅድመ-ሁኔታ ሊኖር ከሚችልበት መጠን አኳያ ነው» ብለው ጽፈው ነበር፤ አሳቡም ትክክል ነው። አንድ ጊዜ አሁን በሕይወት የሌሉት ጃኮብ ስታም፡ «አቤቱ፣ ጌታ ሆይ፣ ስለ መሥዋዕት የምናውቀው ነገር ቢኖር ቃሉን መጥራት ብቻ ነው» በማለት ሲጸልዩ ሰምቼ ነበር። ዛሬማ ቃሉን መጥራት እንኳ እንችል እንደሆነም እንጃ!

የጌታችን ሁለተኛው ምክር ቁሳዊ ሀብታችንን በምንጠቀምበት መንገድ ታማኞች እንሆን ዘንድ ነው (ቁጥር 10-12)። ይህም «መንፈሳዊውን» ከ «ቁሳዊው» መለየት እንደማይቻል ግልጽ ያደርጋልናል። ንጽጽሮቹን ተመልከት፡-

ቁሳዊ	መንፈሳዊ
- የገንዘብ አምላክ	- እውነተኛ አምላክ
- አነስተኛ	- ብዙ
- የተሳሳተ ብልጽግና	- እውነተኛ ብልጽግና
- የሌላው ሰው	- የራስህ

ጌታ በእኛ የገንዘብ አጠቃቀም ላይ ይህንን ያህል አጽንኦት ያደረገው ለምንድን ነው? ምክንያቱም ገንዘብ ንጹሕ ስላልሆነ ነው፤ ገንዘብ በተፈጥሮው ክፉ ስለሆነ (የርኩሰት አምላክ)፣ ሊቀድሰውና ለመልካም ሊያውለው የሚችል እግዚአብሔር ብቻ ነው። ጳውሎስና ጴጥሮስ ገንዘብን «መጥፎ ረብ» ሲሉ መጥራታቸው ልብ ሊባል የሚገባ ነው (1ኛ ጢሞ. 3:3፣8፤ ቲቶ 1:7፣11፤ 1ኛ ጴጥ. 5:2)። ገንዘብ በተፈጥሮው የሚወዱትን ሰዎች በማርከስና ዝቅ በማድረግ ሕይወታቸውን የሚቆጣጠር ይመስላል። ሪቻርድ ፎስተር፡ «ጉዳያችን ከመዋዕለ ንዋይ ብቻ ሳይሆን ከረከሰ መዋዕለ ንዋይ ጋር መሆኑን እስከንረዳ ድረስ ገንዘብን ከአደጋ በፍጹም ነፃ በሆነ መንገድ ልንጠቀም አንችልም» ብለዋል (Money, Sex and Power, Harper & Row, ገጽ 57)።

በገንዘብ አጠቃቀማቸው ታማኝ ያልሆኑ ሰዎች የእግዚአብሔርን መንግሥት «እውነተኛ ባለጸግነት» በሚይዙበትም መንገድ አይታመኑም። ትክክለኛ ሥነ-መለኮት ሊኖረንና በተመሳሳይ ጊዜ ኑፋቄያዊ የገንዘብ አጠቃቀም ሊታይብን አይችልም። እግዚአብሔር ገንዘብን ለሚያባክኑ ግለሰቦች ወይም አገልጋዮች እውነተኛ ባለጸግነትን አይሰጥም፤ እነርሱን ለደገፋቸው ሰዎችም እውነተኛ ገንዘብ አይሰጥም። የገንዘብ ጉዳይ ከተነሣ ጳውሎስ በጌታ ፊት ብቻ ሳይሆን

በሰው ፊትም ነገሮች ሁሉ በእውነተኛ ገጽታቸው እንዲከናወኑ ይጠነቀቅ ነበር (2ኛ ቆሮ. 8:21)።

በመጨረሻም፡ ጌታ ሙሉ ለሙሉ ራሳችንን ለራሱ እንድናስረክብና በአንድ አሳብ እንድንሆን ይመከረናል (ቁጥር 13፤ ማቴ. 6:19-24ን ተመልከት)። ሁለት ጌቶችን መውደድና ማገልገል በአንድ ጊዜ በሁለት አቅጣጫ ለመጓዝ እንደመሞከር ነው። ገንዘብን ለማገልገል ከመረጥን እግዚአብሔርን ልናገለግለው አንችልም። እግዚአብሔርን ለማገልገል ከመረጥንም ደግሞ ገንዘብን ልናገለግል አንችልም። ኢየሱስ ከሕይወታችን የሚጠይቀው እውነተኛነትና የመጀመሪያውን ስፍራ ለእግዚአብሔር የሚያሰኝ ሙሉ መሰጠት ነው (ማቴ. 6:33)።

እግዚአብሔር ጌታችን ከሆነ ገንዘብ ባሪያችን ነው፤ ይህም በመሆኑ ገንዘባችንን እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ እንጠቀማለን። ዳሩ ግን እግዚአብሔር ጌታችን ካልሆነ፤ የገንዘብ ባሪያዎች እንሆንና በገንዘብ አስከፊ ጌትነት ሥር እንማቅቃለን። በዚህም ሕይወታችንን ከማትረፍ እናባክናለን፤ አንድ ቀንም ወደ ክብር በር ስንደርስ «ወዳጅ-አልባዎች» እንሆናለን።

ሄንሪ ፊልዲንግ፡ «ገንዘብን አምላክህ ብታደርግ እንደ ዲያብሎስ ያወቃይሃል» ሲሉ ጽፈዋል። ኢየሱስም፡ «ገንዘብን ባሪያህ በማድረግ የዛሬዎቹን መልካም ዕድሎች ለነገዎቹ ክፍፍሎች ትርፋማነት ተጠቀም» ብሏል። ልባም መጋቢ ሁን! ለጌታ የምንማርካቸው ነፍሳት ስላሉ፤ ገንዘባችን ሥራው እንዲፈጸም ሊረዳ ይችላል።

2. የተሳሳተ የገንዘብ አጠቃቀም (16:14-31)።

ኢየሱስ በቀዳሚነት ለደቀ መዛሙርቱ ሲናገር ፈሪሳውያንም ይሰሙት ነበር፤ ምላሻቸው ምንም ይሁን ምን መንፈሳዊ አልነበረም። አፌዘት! (የግሪኩ ቃል ማሽሚጠጥን ያመለክታል።) ከጠንካራ ሃይማኖታዊ ልምምዶቻቸው ባሻገር፤ ገንዘብን ይወዱና መንፈሳዊነት የጎደላቸውን ነገሮች ይንከባከቡ ነበር። በእግዚአብሔር እንደሚታመኑ ቢናገሩም፤ እንደማያምኑ የዓለም ሕዝቦች ሕይወትን በሀብትና ንብረት ይለኩ ነበር። ዛሬም ክርስቲያኖች ነን የሚሉ እጅግ በርካታ ሰዎች ይህንኑ ተመሳሳይ ስሕተት ይደግማሉ። በከንፈራቸው ጌታን ቢያከብሩም፤ በገንዘባቸው እንደ ዓለማውያን ይኖራሉ።

ከሕዝቡ ጋር «መዋለሉን» አቁመው ፈሪሳውያን እንደ ብዙዎቹ «ወደ መንግሥቱ መሽቀዳደም» መጀመር ያስፈልጋቸው ነበር። ፈሪሳውያን የእግዚአብሔር ነቢይ መሆኑን እያወቁ የመጥምቁ

የሐንሰን አገልግሎት እምቢ ብለው እንዲገደል የፈቀዱ ናቸው። በዚህ ጊዜ የኢየሱስ ክርስቶስን አገልግሎት ላለመቀበል እያንገራገሩ ሲሆን፤ በመጨረሻው ዲላሞስ እንዲሰቅለው ጠይቀውታል። ሕይወትህ በገንዘብ ፍቅር ሲሞላ በርህን ለሁሉም ዓይነት ኃጢአት ትከፍታለህ።

የሐንሰ አዳኙን ለሕዝቡ ስላስተዋወቀና የመንግሥቱን መምጣት ስላወጀ፤ ሕግና ነቢያት «እስከ የሐንሰ» ዘመን ነበሩ። ይህ ማለት ግን ከዚያ በኋላ ሕጉ ዋጋ አጥቷል ወይም ጠፍቷል ማለት አይደለም፤ ይኸውም ሕግ በኢየሱስ ክርስቶስ ፍጻሜ ስላገኘ ነው (ማቴ. 5:17-20)። ፈሪሳውያን ለሙሴ ሕግ በታማኝነት በመታዘዛቸው ሲመኩ፤ ሙሴ ስለ እርሱ የጻፈለትን አዳኝ ግን ሊቀበሉ አልቻሉም።

መሠረታዊ ውይይቱ ንብረት በመመኘት ላይ ያተኮረ ሆኖ ሳለ ኢየሱስ ስለ ፍችና ዳግም ጋብቻ የተናገረው ለምን ነበር? ጻፎችና ፈሪሳውያን በዚህ ጥያቄ ላይ ስለተከፋፈሉ፤ ምናልባትም ኢየሱስን ለማስቆጣትና ወደ ሙግት ለመሳብ ፈልገው ይሆናል፤ እርሱ ግን ዕቅዳቸውን አከሸፈው። (በብዙ ጋብቻዎችና ፍችዎች ውስጥ የገንዘብ ጉዳይም አብሮ ስለሚካተት፤ አሳቡ ሙሉ በሙሉ ለውይይቱ እንግዳ አልነበረም።) አንዳንድ አይሁዶች በፍችና ዳግም ማግባት ላይ ግዴላሾች ሲሆኑ፤ ሌሎቹ ግን ጥብቅ አቋም ነበራቸው። ኢየሱስ ቀደም ብሎ በዚህ ርእሰ-ጉዳይ ላይ ስለተናገረ፤ አዲስ ትምህርት አልነበረም (ማቴ. 5:31-32)።

ኢየሱስ ያፈዙበት የነበሩትን ፈሪሳውያን ዝም ካሰኛቸው በኋላ፤ ንብረትን በመመኘት ባለማመናቸው ቢቀጥሉ ምን እንደሚደርስባቸው በግልጽ ይናገር ጀመር። ታሪኩ በአንድ ያልታወቀ ባለጸጋና አልዓዛር (ስሙ «እግዚአብሔር ረዳቴ ነው» ማለት ነው) በተባለ ለማኝ ላይ ያተኮረ ሲሆን፤ አያሌ ንጽጽሮችን በማቅረብ ንብረትን ከመመኘት ያስጠነቅቀናል።

በሕይወት ስለነበሩበት ጊዜ የተገለጸ ንጽጽር (ቁጥር 19:21)። በየዕለቱ ውድ ልብሶችን የሚቀያይርና ታላላቅ ግብዣዎችን የሚያስተናግድ ከሆነ ሰውዬው እውነትም ባለጸጋ ነበር። አኗኗሩን ከሁሉም በተሻለ ሁኔታ የሚገልጽ ቃል ቢኖር «ቱጃር» የሚለው ነው። ይህ ሰው «ከባለጸጋዎችና ከዝነኞች» ወገን በመሆኑ ሌሎች ሰዎች ይደነቁበትና ይመቀኙት ነበር።

አንዱ ባለጸጋ ሌላው ደግሞ ድሃ የሚሆነው ለምንድን ነው? የአይሁድ ሕዝብ እግዚአብሔር ስለ ሰንበት ዓመትና ኢየሴልዩ የሰጣቸውን ትእዛዛት ቢጠብቁ ኖሮ፤ በምድሪቱ ውስጥ ረሃብና ምስኪንነት አይኖርም ነበር፤ ቢኖርም በጣም ጥቂት ይሆን ነበር።

ይኸውም ገንዘብና ጥሬ ሀብት በጥቂት ባለጸጋዎች እጅ ሊያዝ ስለማይችል ነበር (ዘሌ. 25፤ ዘጸ. 23፡11፤ ዘዳ. 14፡28-29 ተመልከት)። በብሉይ ኪዳን ዘመን ነቢያት ያለቅጥ መበልጸግ፣ መበለቶችና ድሆችን መበዝበዝ አግባብ እንዳልሆነ ተናግረዋል። (ኢሳ. 3፡15፤ 10፡2፤ ዓዋ. 2፡6፤ 4፡1፤ 5፡11-12፤ 8፡4-6፤ ዕንባ. 2፡9-13) በኢየሱስ ዘመን ጳሊስታይን በሮም አገዛዝ ሥር ስትሆን፣ የዕለት ኑሮ ለተራው ሕዝብ በጣም አስቸጋሪ ነበር።

አልዓዛር በየዕለቱ በሀብታሙ ሰውዬ በር «ይተኛ» ስለነበር፣ ታማሚና ምናልባትም የአካል ጉዳተኛ ነው (የሐዋ. 3፡1-2 ተመልከት)። ወደ እርሱ ሊመጡ የወደዱ ቢኖሩ ውሾች ብቻ ነበሩ! ሀብታሙ ሰውዬ አልዓዛርን በቀላሉ ሊረዳው ሲችል፣ ቸል ብሎት በታዋቂነቱና ባለው ሀብት መደሰቱን ቀጠለ። ለእርሱ ሕይወት ምቹ ስለነበረች፣ የአስተማማኝነት ስሜት አደረበት።

ሀብታሙ ሰውዬ ስለ መጋቢነት የሚያውቀው አልነበረውም፤ ይህም ቢሆን ኖሮ፣ ከፊል ገንዘቡን አልዓዛርን ለመርዳት ይጠቀምበት ነበር። ለማኝ ከበሩ እንዲቀመጥ ማድረጉ ራሱ ምሥጢራዊ ነገር ነው። ምናልባትም የማረፊያ ስፍራ መስጠቱ ብቻ በቂ እንደሆነ አስቦ ይሆናል፤ አንዳንድ ሀብታም ወዳጆቹም ሲያሻቸው ለአልዓዛር ምጽዋት የሚሰጡ ይመስላል። ከእነርሱ መካከል እንደ ምሳሌ 14፡21፤ 19፡17፤ 21፡13፤ 28፡27 የመሳሰሉ የብሉይ ኪዳን ምንባቦች ድሆችን ስለመንከባከብ የሚናገሩትን ያስታወሰ ሰው ይኖር ይሆን?

ሲሞቱ ስለነበረው ሁኔታ የተገለጸ ንጽጽር (ቁጥር 22)። «ባለጠጋና ድሀ ተገናኙ፤ እግዚአብሔር የሁላቸው ፈጣሪ ነው» (ምሳሌ 22፡2)። ጆን ዶን እንደሚሉት፣ ሞት «ታላቅ አስተካካይ» ነው። ያ ሁሉ ሀብት ቢኖርም ሀብታሙ ሰውዬ ሞተ [መዝ. (49)፡6-9]፤ ከዚያም «ተቀበረ፤» መቼም የቀብር ሥነ-ሥርዓቱ ከፍተኛ ወጪ ሳይጠይቅ አልቀረም። ይሁንና፣ አልዓዛር ሲሞት ወደ አብርሃም እቅፍ ተወሰደ። ምንኛ የሰፋ ልዩነት ነው። ምንም እንኳ አይሁዶች በአብዛኛው ለዚህ ዓይነቱ ጉዳይ ርኅሩኖች ቢሆኑም፣ ምናልባትም የለማኝ አስከሬን በተገቢው ሁኔታ አልተከፈነም ይሆናል። የአልዓዛር ቀብር ገንዘብ የሚከፈላቸው አስለቃሾች፣ ውድ ከርቤና ሽቶዎች፣ እንዲሁም ውብ መቃብር በሚካተቱበት ባሕላዊ የአይሁድ የልቅሶ ሥርዓት እንዳልተፈጸመ ጥርጥር የለውም። ምናልባትም በዚያ አካባቢ የነበሩ ሰዎች፣ አልዓዛር ከተቀበረ በኋላ፣ «እሱይ፣ ከአሁን በኋላ ግልግል ነው!» ሳይሉ አይቀሩም።

መንፈስ ሥጋን ጥሎ ሲሄድ ሞት ይከሰታል (ያዕ. 2:26)። ሞት በሌላው ዓለም የሚቀጥል አዲስ ህላዊ ጅማሬ እንጂ ፍጻሜ አይደለም። ለክርስቲያን ሞት ማለት ከጌታ ጋር መሆን ማለት ነው (2ኛ ቆሮ. 5:1-8፤ ፊልጵ. 1:21)። ለማያምን ሰው ግን ሞት ማለት ከጌታ ተለይቶ በሥቃይ መኖር ማለት ነው።

በዘላለሙ መንግሥት ስለነበረው ሁኔታ የተገለጸ ንጽጽር (ቁጥር 23-31)። በቁጥር 23 ላይ ያለው ሲኦል የተባለው ቃል የሚያመለክተው ሙታን ፍርዳቸውን በመጠባበቅ ላይ የሚቆዩበትን ጊዜያዊ ስፍራ ነው። ከደኅንነት ርቀው የጠፉት ሰዎች ለዘለቄታው የሚሠቃዩበት ስፍራ ገሃነመ እሳት የተባለው የእሳት ባሕር ነው። አንድ ቀን ሞት ሰውነትን ሲሰጥ፤ ሲኦል ደግሞ ነፍሳትን ይሰጣል (ራእይ 20:13)፤ ከዚያም ያልዳኑት ለፍርድ በክርስቶስ ፊት ይቆማሉ (ራእይ 20:10-15)።

ከጌታችን መግለጫ ጊዜያዊው የሙታን ማረፊያ ሁለት ክፍሎች እንዳሉት እንመለከታለን፤ ይኸውም «የአብርሃም እቅፍ» የተባለው ገነትና የቅጣት ስፍራዎች ናቸው። ብዙ የሥነ-መለኮት ምሁራን ጌታችን ከሞት በተነሣና ወደ አብ በተመለሰ ጊዜ በሲኦል ክፍል የነበሩትን ነፍሳት ወደ ገነት እንደ ወሰደ ያምናሉ (ዮሐ. 20:17፤ ኤፌ. 4:8-10)። ዛሬ ገነት ኢየሱስ በክብር በሚገዛበት በመንግሥተ ሰማይ እንደሆነች እናውቃለን (23:43፤ 2ኛ ቆሮ. 12:1-4)። በመጽሐፍ ቅዱስ በገነት ወይም በሲኦል የሚገኙ ሰዎች እርስ በርሳቸው ወይም በምድር ላይ ከሚኖሩ ከሌሎች ሰዎች ጋር እንደሚነጋገሩ የሚያመለክት ነገር የለም።

በዚህ ታሪክ ሁለቱም ሀብታሙ ሰውና አልዓዛር ንቁዎች መሆናቸው «የነፍሳት ማንቀላፋት» የሚባለውን አሳብ ፋርሽ ያደርጋል፤ አንዱ እየተጽናና ሲደሰት ሌላው በሥቃይ ይማቅቅ ነበር። ለአንድ ሰው የራሱን ዘላለማዊ ፍጻሜ ማወቅና የመለኮታዊ ቅጣትን እውነተኛነት መገንዘብ የሚያስፈራ ነገር ነው።

ሲ. ኤስ. ሉዊስ፡ «የትም ላይሄድ ዘንጦ የለበሰ ከሃዲ እዚህ ተኝቷል!» የሚል ጽሑፍ ስለሰፈረበት የመቃብር ሐውልት ታሪክ ሰምተው፤ በዝግታ የሚከተለውን ምላሽ ሰጥተዋል፡- «ማለሰቡ የፈለገውም ይህንኑ ይመስለኛል!»

የሚያስገርመው ሰውዬው በሲኦል መጸለይ መጀመሩ ነው። መጀመሪያ፤ አብርሃም ምሕረት እንዲያደርግለት አልዓዛር የተወሰነ መጽናናት ያመጣለት ዘንድ እንዲልከው በመጠየቅ ለራሱ ጸለየ (ቁጥር 23-26)። አንድ ጠብታ ቀዝቃዛ ውኃ እንኳ ሲያገኝ በደስታ ይቀበል

ነበር። ባሪያዎቹ የጠየቀውን ለማሟላት ከሚረወጡበት ከፍተኛ የግብዣ ስፍራ ለመጣ ሰው ይህ ምንኛ ታላቅ ለውጥ ነበር።

«ሥቃይ» የሚለው ቃል በዚህ ውስጥ አራት ጊዜ ያህል የተጠቀሰ ሲሆን፤ ስለ አንድ የተወሰነ ሕመም የሚናገር ነው። ይኸው ቃል ከፋ መናፍስት የፈሩትንና (ማር. 5:7) እግዚአብሔር ንስሐ በማይገባው ዓለም ላይ የሚያወርደውን ፍርድ በማመልከት ተጠቅሷል (ራእይ 9:5፤ 11:10፤ 20:10)። ገሃነመ እሳት ያልዳኑ ሰዎች እስከ መጨረሻው የሚሠቃዩበት ስፍራ ሲሆን፤ ሲኦል ግን ጊዜያዊ እስር ቤት ነው፤ በሁለቱም ስፍራዎች ሥቃይ መኖሩ ግን እውነት ነው።

ሰዎች፤ «አፍቃሪ የሆነው አምላክ እንኳንስ ሰዎችን ወደዚያው ሊልክ ይቅርና እንዴት እንደ ገሃነመ እሳት ያለ ስፍራ እንዲኖር ይፈቅዳል?» ሲሉ ይጠይቃሉ። ይህንን በማለታቸው ግን የእግዚአብሔርን ፍቅርም ሆነ የኃጢአትን ከፋት እንደማይገነዘቡ ያሳያሉ። የእግዚአብሔር ፍቅር «ቅዱስ» ፍቅር («እግዚአብሔር ብርሃን ነው» -1ኛ ዮሐ. 1:5) እንጂ፤ ባዶ ስሜት አይደለም፤ ኃጢአት ደግሞ በቅዱሱና በአፍቃሪው አምላክ ላይ የሚፈጸም ዓመፅ ነው። እግዚአብሔር «ሰዎችን ወደ ሲኦል አይልከም»። ዳሩ ግን ጥሪውን ችላ በማለታቸውና በልጁ ለማመን ባለመፈለጋቸው እነርሱ ራሳቸውን ወደ ሲኦል ይልካሉ። «የማያምኑ» ሰዎች ነፍሱ-ገዳዮችና ሐሰተኞችን ቀድመው ወደ ገሃነም እንደሚወርዱ ተገልጾአል (ራእይ 21:8፤ እንዲሁም ዮሐ. 3:18-21፤ 36 ተመልከት)።

አብርሃም አልዓዛር የተጠየቀውን መጽናናት ሊያመጣ የማይችልባቸውን ሁለት ምክንያቶችን ሰጥቷል፤ እነዚህም የሀብታሙ ሰውዬ ባሕርይና የዘላለም ሁኔታ ናቸው። ሀብታሙ ሰውዬ ለምድራዊ «መልካም ነገሮች» በመኖር በተትረፈረፈው ጊዜያዊ በረከቶች ደስ ተሰኝቷል። በዚህም እርሱ ዋጋውን አግኝቷል (ማቴ. 6:2፤ 5 እና 16)። እግዚአብሔርን ከሕይወቱ ውጭ በማስቀመጥ የራሱን መጨረሻ ስለወሰነ፤ አሁን ባሕርዩም ሆነ ፍጻሜው ሊለወጥ አይችልም። አልዓዛር ደግሞ የመጽናኛ ስፍራውን ለቅቆ ለአጭር ጊዜ እንኳ የሥቃዩን ስፍራ ሊጎበኝ አይችልም።

ከዚያ በኋላ ሀብታሙ ሰውዬ ለወንድሞቹ ጸለየ (ቁጥር 27-31)። «ወንድሞቹ ወደዚህ ስፍራ ስለሚመጡ ደስ ይለኛል። አብረን ግሩም ጊዜ አናሳልፋለን» አላለም። አንዳንድ ጊዜ ያልዳኑ ሰዎች፤ «ወደ ገሃነም ብወርድም ግድየለኝም። በዚያ ብዙ ወዳጆች ይጠብቁኛል» ሲሉ ሰምተህ ይሆናል። ዳሩ ግን በገሃነም ጓደኝነትም ሆነ አብሮነት የለም! ገሃነም የብቸኝነትና የሥቃይ ስፍራ ነው። ኃጢአተኞች በምድር ላይ

የለመዱትን ድግስና ፓርቲ በማድረግ የሚያሳልፉት ዘላለማዊ የአዲስ ዓመት ዋዜማ አይደለም።

አልዓዛር በሕይወት በነበረ ጊዜ ለሀብታሙ ሰውዬና ምናልባትም ለወንድሞቹ እንደመሰከረና አንዳቸውም ምስክርነቱን ከቁብ እንዳልቆጠሩ ቁጥር 28 ያመለክታል። በዚህ ጊዜ ግን በሀብታሙ ሰውዬ ግምት የአልዓዛር ምስክርነት በጣም አስፈላጊ ነበር። የሀብታሙ ሰውዬ ወንድሞች አልዓዛር እንደሞተ ያውቁ ስለነበር፤ ለማኙ በአጠገባቸው ዝር ሲል ፈርተው ምስክርነቱን ያዳምጣሉ። በሲኦል የሚገኙ ሰዎች ላልዳኑት ይጨነቃሉ፤ ግን ምንም የሚለውጡት ነገር የላቸውም።

አብርሃም አምስቱ ወንድሞች በመጨረሻው ወደ ሀብታሙ ወንድማቸው እንዳይገቡ መፍትሔ የሚሆን አንድ ነገር ብቻ እንዳለ ገለጸለት፤ ይኸውም የእግዚአብሔርን ቃል ሰምተው በእምነት መታዘዝ ነበር። ሙሴና ነቢያት ሰዎች እንዴት ንስሐ ገብተው እንደሚድኑ ይናገሩ ነበር፤ አይሁዶችም ይህንኑ በየሰንበታቱ በምክራብ ውስጥ ሲያነቡ ሰምተዋቸዋል።

ምንም እንኳ ተአምራት የሰባኪውን ሥልጣን አጉልተው ቢያሳዩም፤ ባልዳነው ሰው ልብ ውስጥ መረዳትም ሆነ መለወጥ ሊያመጡ አይችሉም። ሙሉ ለሙሉ በተአምራት ላይ ያረፈ እምነት የሚያድን እምነት አይደለም (ዮሐ. 2:23-25)። አልዓዛር የተባለ ሰው (የእነማርታ ወንድም) ከሞት ሲነሣ አንዳንድ ሰዎች ዳግም ሊገድሉት ፈለጉ! (ዮሐ. 11:43-57፤ 12:10)። ያለ «ምልክቶችና ድንቆች» ስኬታማ የወንጌል አገልግሎት ሊካሄድ አይችልም የሚሉ ሰዎች ይህንን ምንባብና ዮሐንስ 10:41-42ን ሊያጠኑ ይገባል።

ሀብታሙ ሰውዬ በሕይወት ሳለ እግዚአብሔር በብዙ መንገዶች ተናግሮታል። እግዚአብሔር ሀብት እንዲያገኝ ቢፈቅድለትም እርሱ ግን ከኃጢአቱ ንስሐ አልገባም (ሮሜ 2:4-5)። አልዓዛርም ሆነ ለአይሁዶች የቅርብ የነበሩት የብሉይ ኪዳን ቅዱሳት መጻሕፍት ለሀብታሙ ሰውዬ ቢመሰክሩለትም፤ ልቡ ግን ከማመን ዘገየ። የአልዓዛር ቀደም ብሎ መሞት ራሱ አንድ ቀን እርሱም እንደሚሞት የሚያስታውስ ምስክርነት ነበር፤ ይሁንና፤ ከደጃፉ ላይ የሚያደባው ሞት እንኳን የዚህን ሰውዬ ልብ ሊያቀልጥ አልቻለም።

ሀብታሙ ሰውዬ በሲኦል እየማቀቀ ባለበት ወቅትም እንኳ ገና አልተለወጠም ነበር፤ አሁንም ራስ-ወዳድ በመሆኑ የጸለየው ለራሱ መጽናናትና ለቤተሰቡ ደኅንነት ነበር። የተጨነቀው ለአምስት ወንድሞቹ እንጂ ለሌሎች ላልዳኑ ሰዎች አልነበረም። ለፈቃዱ

ከመገዛት ከእግዚአብሔር ጋር ተሟገተ። ይህም ለኃጢአተኞች የሚሰጠው ቅጣት እንደማይለውጣቸውና እንደማያሻሽላቸው ያሳየናል። ሲኦልና ገሃነም የበሽተኞች መታከሚያ ሆስፒታሎች ሳይሆኑ፤ የወንጀለኞች መታጎሪያ እስር ቤቶች ናቸው።

ሐኪሙ ሉቃስ ምኞት የሚያጠቃቸው ፈሪሳውያን ለዚህ ታሪክ ምን ምላሽ እንደሰጡ አልገለጸም። ያለጥርጥር ሙሴና ነቢያትን ያውቁ ነበር፤ ይህ ደግሞ የበለጠ ኃላፊነትና የከበደ ኩነኔ ያስከትልባቸው ነበር (ዮሐ. 12:35-41)።

ባለጠጋው ሰውዬ የተኮነነው ሀብታም ስለሆነ ወይም አልዓዛር የዳነው ድሀ በመሆኑ ምክንያት እንዳልሆነ ልብ ልንል ይገባል። አብርሃም በጣም ሀብታም ሰው ነበር፤ ዳሩ ግን በሲኦል እየተሠቃየ አልነበረም። ሀብታሙ ሰውዬ በሀብቱ እንጂ በእግዚአብሔር አልታመነም ነበር።

«ወደ ገሃነም ለመግባት አስተማማኙ መንገድ በዝግታ የሚወስደው ነው። የሚያደክም ዳገት የሌለው ለስላሣ ጎዳና ሲሆን፤ የማስጠንቀቂያ ምልክቶችም ፈጽሞ የሉበትም» ብለዋል ሲ. ኤስ. ሉዊስ።

ኢየሱስ «ሰው ዓለምን ሁሉ ቢያተርፍ ነፍሱንም ቢያጎድል ምን ይጠቅመዋል?» (ማር. 8:36) ሲል ጠይቋል።

የአንተ ምላሽ ምንድን ነው?

ዋነኛ አስፈላጊ ነገሮች

ሉቃስ 17

ኢየሱስ ወደ ኢየሩሳሌም እየሄደ ደቀ መዛሙርቱን በማስተማር በዚያ ለሚጠብቀው መከራ መዘጋጀቱን ቀጠለ። ከዚህም በላይ፤ ከእነርሱ ጋር ለማይኖርበትና እነርሱ በፋንታቸው ሌሎችን ለሚያገለግሉበትም ጊዜ ያዘጋጃቸው ጀመር። ይህ በሕይወታቸው ዋነኛ ጊዜ ነበር።

በዚህ ምዕራፍ፤ ሉቃስ ኢየሱስ ለደቀ መዛሙርቱ የሰጣቸውን የክርስትና ሕይወት አንዳንድ ቁም ነገሮች መዝግቦአል፤ እነዚህም፤ ይቅርታ ማድረግ (ቁጥር 1-6)፤ ታማኝነት (ቁጥር 7-10)፤ ማመስገን (ቁጥር 11-19) እና መዘጋጀት (ቁጥር 20-37) ናቸው።

1. ይቅርታ ማድረግ (17:1-6)

ኢየሱስ ፈሪሳውያንን ስለ ገንዘብ መውደድ ኃጢአት ካስጠነቀቃቸው በኋላ (16:14-31)፤ በሕይወታቸው ውስጥ ሊገኙ ስለሚችሉ ኃጢአቶች ለማስጠንቀቅ፤ ወደ ደቀ መዛሙርቱ ዘወር አለ፤ ይህንንም ያደረገው የመሰናከያ አጋጣሚዎች የሕይወት አላዛኝ ክፍሎች በመሆናቸው ነው። እኛ ሁላችንም በኃጢአተኛ ዓለም ውስጥ የምንኖር ኃጢአተኞች ነን። ይህም ሆኖ፤ በሌላው ወንድም ላይ ኃጢአት በመፈጸም ኃጢአት እንዲያደርግ መፈታተን አደገኛ ነገር ስለሆነ (ሮሜ 14:13፤ 1ኛ ቆሮ 10:32፤ 1ኛ ዮሐ. 2:10)፤ ሌሎችን ላለማሰናከል መጠንቀቅ አለብን።

ኢየሱስ «ታናናሾች» (ቁጥር 2) የሚለው ሕፃናትን ብቻ ሳይሆን፤ ጌታን እንዴት እንደሚከተሉ በመማር ላይ የሚገኙትን አዳዲስ አማኞችንም ጭምር ነው (10:21፤ ማቴ. 18:1-6)። ሉቃስ 17:1-10 የ15፤ 1 ዓውድ አካል በመሆኑ፤ «ታናናሾች» የሚለው አጠራር በኢየሱስ ክርስቶስ ለማመን የመጡትን ቀራጮችና ኃጢአተኞችንም ያካትት ነበር። ከዚህ ቀደም ፈሪሳውያን በኢየሱስ ላይ ትችት ሰንዝረው ነበርና ምናልባት ይህ ድርጊት እነዚህን አዳዲስ አማኞች ሳያሰናክል አልቀረም። ይህ ኃጢአት እጅግ አደገኛ በመሆኑ፤ አንድ ሰው ሆን ብሎ ሌሎችን ከሚያሰናክልና በኃጢአት እንዲወድቁ ከሚያደርግ እንደገና እንዳይታይ ወደ ባሕር ቢጣል ይሻለው ነበር።

ኃጢአቱን የምትሠራ አንተ አይደለህም፤ ነገር ግን ሌላው አማኝ ኃጢአት ይፈጽምብሃል እንበል። ኢየሱስ ከቁጥር 3-4 ይኸው ጥያቄ እንደሚነሣ በመጠበቅ ምን ማድረግ እንዳለብን አስረድቷል። በቀዳሚነት ለየራሳችን ልናስብና «ለራስዎ ተጠንቀቁ!» የሚለውን ማስጠንቀቂያ ልንታዘዝ ይገባል። ይህም ማለት በፍቅር አንዳችን ሌላውን ልንጠብቅና ከኃጢአት ለመፈቅ የምንችለውን ሁሉ ልናደርግ ይገባል ማለት ነው።

አንድ ወንድም ወይም እህት ኃጢአት ቢፈጽምብን በመጀመሪያ በግል እና በፍቅር ልንገለፃቸው ይገባል። ምናልባትም ዝንባሌአችን ውስጣችን እንደቆሰለ በማመን ጥላቻን ማሳደግና በእኛ ላይ የደረሰውን ለሌሎች መናገር ሊሆን ይችላል፤ ይህ ግን የተሳሳተ አቀራረብ ነው (ማቴ. 18:15-20ን ተመልከት)። ግላዊ ልዩነቶችን ለማስተካከል የመጀመሪያው ደረጃ «እውነትን በፍቅር መናገር» ነው (ኤፌ. 4:15)።

ዓላማችን ያስቀየመንን ሰው ማሳፈር ወይም መጉዳት ሳይሆን፤ ንስሐ እንዲገባ ማበረታታት ነው (ገላ. 6:1)። ያስቀየመን ሰው ንስሐ ከገባ ይቅር ልንለው ይገባል (ኤፌ. 4:32፤ ማቴ. 5:43-48ን ተመልከት)። እንዲያውም ሌሎች ሰዎች ምናልባት በቀን ሰባት ወይም ሰባ ጊዜ ሰባት ጥፋቶችን ሊፈጽሙብን ስለሚችሉ፤ ይቅር የማለት ልማድ ሊኖረን ይገባል! (ማቴ. 18:ከ 21 ጀምሮ)። ማንም ሰው በአንድ ቀን ይህንን ያህል ኃጢአት ሊፈጽም የሚችል አይመስልም፤ ይሁንና፤ የተጋነነው ምሳሌ የኢየሱስን አሳብ አጉልቶ ያሳያል፤ ይኸውም፤ «ፍቅር በደልን ስለማይቆጥር» (1ኛ ቆሮ. 13:4-6)። የሌሎችን ኃጢአቶች አግዝፋችሁ አትመልከቱ የሚል ነው። ምናልባትም አንድ ቀን የእነርሱን ይቅርታ የምንሻበት ጊዜ ሊመጣ ስለሚችል፤ ሁልጊዜም ሌሎችን ይቅር ለማለት መዘጋጀት አለብን።

ምናልባትም ደቀ መዛሙርቱ፤ «ፍቅርን ጨምርልን!» በሚል ጸሎት ምላሽ እንዲሰጡ እንጠብቅ ይሆናል። በመሠረቱ ፍቅር በይቅርታ ውስጥ ቁልፍ ነገር ነው፤ እምነት ግን ከዚያ በላይ አስፈላጊ ነው። እነዚህን ትእዛዛት በመቀበል ሌሎችን ይቅር ለማለት ሕያው እምነት ያስፈልጋል። መታዘዛችንና ሌሎችን ይቅር ማለታችን እግዚአብሔር ይህንን በመታዘዛችን የሚመጡትን ውጤቶች እንደሚቆጣጠር፤ ሊያጋጥሙ የሚችሉትን የአሳብ ልዩነቶች እንደሚያስወግድና ሁሉንም ነገር ለእኛ በጎነት ለራሱ ክብር እንደሚለውጥ ማመናችንን ያሳያል።

ይቅርታ ሕፃናት ሲጣሉ ቆይተው በግዴለሽነት፤ «አዝናለሁ!» የሚባሉት ዓይነት ርካሽ የቃላት ልውውጥ እንዳልሆነ በሳል ክርስቲያኖች ይገነዘባሉ። እውነተኛ ይቅርታ ሁልጊዜም ሕመም ያለበት ነው፤ አንድ የተጎዳ ሰው ስላለ የዚያን ሰው ቁስል ለመፈወስ ዋጋ መክፈል ያስፈልጋል። ይቅር እንድንል የሚያነሣሣን ፍቅር ነው፤ ይሁንና፤ ያንን ይቅርታ ደግሞ ለሕዝቡ ሕይወት በረከት ለማምጣት እንዲጠቀምበት እግዚአብሔርን የሚያንቀሳቅሰው እምነት ነው።

ጌታችን ስለ ሰናፍጭ ቅንጣት የተናገረው ምሳሌ የሕይወትንና የዕድገትን አሳብ ያሳየናል። የሰናፍጭ ቅንጣት በጣም ትንሽ ብትሆንም በውስጡ ሕይወት ስላለ፤ ልታድግና ፍሬ ልትሰጥ ትችላለች (ማር. 4:30-32)። እምነታችንም ሕያው ከሆነ (ያዕ. 2:14-26)፤ እያደገ የእግዚአብሔርን ትእዛዛት እንድንጠብቅ ያስችለናል። «መንገድህን ለእግዚአብሔር አደራ ስጥ፤ በእርሱም ታመን፤ እርሱም ያደርግልሃል» [መዝ. (37):15]። ይቅርታ መጠየቅ የፍቅራችንና የእምነታችን መፈተኛ ነው።

ከሰብአዊ ባሕርይ እና ማንነት አኳያ፤ ሁልጊዜም ለኃጢአት በር ሊከፍቱ የሚችሉ ጥፋቶች ይኖራሉ። የእግዚአብሔር ሕዝብ እነዚህን ጥፋቶች በፍቅርና በእውነተኛነት ተጋፍጦ፤ ንስሐ የሚገቡትን ሰዎች ይቅር የማለቱን ልማድ ሊያዳብር ይገባል። የአንግሊካን ቤተ ክርስቲያን መጋቢና ባለ ቅኔ ጆርጅ ሄርበርት፤ «ይቅር የማይል ሰው እርሱ ራሱ የሚያልፍበትን ድልድይ ያፈርሳል» ሲሉ ጽፈዋል።

2. ታማኝነት (17:7-10)

ምናልባትም አሥራ ሁለቱ ደቀ መዛሙርት «ዛፍ ተነቅሎ በባሕር ውስጥ እንዲተከል» በማድረጉ ተግባር ላይ በመተከላቸው የሕይወትን ኃላፊነቶች ችላ ሊሉ የሚችሉበት አደገኛ ሁኔታ ነበር። የእግዚአብሔርን አባቸጋሪውን (ቁጥር 1-3) እና የማይቻለውን (ቁጥር 4-6) ተግባር ለመፈጸም በእምነት መጠቀሙ መልካም ነው፤ በተጨማሪም፤ ጌታችን የሰጠንን የዕለት ተዕለት ተግባር ለማከናወን እምነት በእጅጉ አስፈላጊ ነው። መልካም ዕድሎችን ከኃላፊነቶች ጋር ሚዛናዊ አድርጎ መጠቀሙ ሁልጊዜም ተገቢ ነው።

በታሪኩ ውስጥ የተጠቀሰው አገልጋይ ለእርሻውም፤ ለእረኞነቱም ሆነ ለማዕድ ቤት ሥራው ኃላፊነት ስለ ነበረበት፤ ሁሉ ገብ ሠራተኛ ነበር። መጠነኛ ገቢ ያላቸው ሰዎች ቢያንስ አንድ ሠራተኛ ብቻ መቅጠራቸው እንግዳ ነገር አልነበረም፤ ይሁንና፤ ኢየሱስ በዘመኑ የማይታሰብ አንድ ነገር ጠቅሶአል፤ ይኸውም፤ ባሪያውን የሚያገለግል

ጌታ ነው! እንዲያውም፥ ታሪኩን የጀመረው፥ «የሚሆን ይመስላችኋል...?» የሚል ትርጉም በሚሰጥ ሐረግ ነበር። ለዚህም ምላሻቸው፥ «በፍጹም! እንዲህ ዓይነቱ ነገር የማይታሰብ ነው» የሚል መሆን ነበረበት።

ኢየሱስ ቀደም ብሎ ከደቀ መዛሙርቱ ጋር የነበረውን ግንኙነት በመግለጽ፥ ታማኞች ከሆኑ ሊያገለግላቸው ቃል ገብቶ ነበር (12፡35-38)። ምንም እንኳ እርሱ የሁሉም ጌታ ቢሆንም፥ በመካከላቸው እንደ ባሪያ ነበር (22፡27)። ይህም የሚጠይቀው ከፍተኛ መመዘኛ ቢሆንም፥ ኃላፊነትን በታማኝነት መወጣትን ያሳያል፤ ሙግቱም ከአነስተኛ ወደ ከፍተኛ ነው። የማይሸለመውን (እና የሚያመሰግነውን) ጌታ ትእዛዛት የሚፈጽም ተራ ባሪያ በታማኝነት ሥራውን የሚያከናውን ከሆነ፥ በቸርነት እንደሚሸልማቸው ቃል የገባላቸውን ጌታቸውን የክርስቶስ ደቀ መዛሙርት ከዚህ በበለጠ እንደምን ሊታዘዙለት ይገባል።

አንድ ታማኝ አገልጋይ የፈጸመው አንዲያከናውን የታዘዘውን ሥራ ብቻ በመሆኑ፥ ምንም የተለየ ሽልማት ሊጠብቅ አይገባም። «የማንጠቅም» ተብሎ የተተረጎመው ቃል፥ «የጎደለብን የለም» ማለት ነው፤ ይህም ማንም ሰው ለእኛ ዕዳ እንደሌለበት የሚያሳይ ነው። እንደ እውነቱ ከሆነ፥ ሠራተኛው የጌታውን የእርሻ ቦታ፥ የክብት መንጋዎችና ምግብ ስለሚጠብቅ እና ስለሚያዘጋጅ ጠቃሚ ነበር። የዓረፍተ ነገሩ አሳብ፥ «ጌታዬ የያዘብኝ ተጨማሪ ነገር የለም» የሚል ነው። ኢየሱስ አገልጋዮቹን የሚሸልመው ሙሉ ለሙሉ ከእግዚአብሔር ጸጋ የተነሣ ነው። እርሱን ስለታዘዝንና ስላገለገልን አንድ ነገር የሚገባን ሰዎች አይደለንም።

አገልጋዮቹ እንደ መሆናችን፥ ኃላፊነታችንን በመወጣቱ በኩል የተሳሳተ ዝንባሌ እንዳይኖረን መጠንቀቅ አለብን። በዚህ በኩል ልናስወግዳቸው የሚገቡን ሁለት አክራሪ አመለካከቶች አሉ፤ እነዚህም፥ ማድረግ ስላለብን ብቻ ሥራችንን እንደ ባሪያ መወጣት፥ ወይም ሽልማት ለማግኘት ተስፋ ስለምናደርግ ብቻ ኃላፊነታችንን መሥራት ናቸው። ክርስቲያን የፋብሪካ ባለቤት የሆኑት አር. ጂ ሊቱርንው፥ «የምትሰጠው ሽልማትን ለመቀበል ከሆነ፥ አታገኝም» ይሉ ነበር። ይህ መመሪያ በአገልግሎትም ውስጥ ይሠራል። ሁለቱም አክራሪ ጫፎች ሁልጊዜም አንድ ቀን አባቱ ከወዳጆቹ ጋር የሚደሰትበትን ግብዣ እንዲያዘጋጅ እንደሚፈቅድ ተስፋ በማድረግ በትጋት ይታዘዝ በነበረው በታላቁ ልጅ ዝንባሌ ውስጥ ታይተዋል (15፡25-32)።

እንግዲህ፡ ተገቢው የክርስቲያን አገልግሎት ዝንባሌ ምን ሊሆን ይገባል? «ከልብ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ማድረግ» (ኤፌ. 6:6)። «በትወዳኝ ትእዛዜን ጠብቁ» (1ኛ ዮሐ. 14:15)። ዳግም ለተወለደ ሰው፡ «ትእዛዛቱም ከባዶች አይደሉም» (1ኛ ዮሐ. 5:3)። እርሱን ማገልገል ደስታ እንጂ ኃላፊነት ብቻ ባለመሆኑ፡ የምንታዘዘውም ስለምንወደው ነው። «አምላኪ ሆይ፡ ፈቃድህን ለማድረግ ወደድሁ፡ ሕግህም በልቤ ውስጥ ነው» [መዝ. (40):8]።

3. ማመስገን (17:11-19)።

በቁጥር 10 እና 11 መካከል ጌታ ኢየሱስ ወደ ኢየሩሳሌም ሲጓዝ በዮሐንስ 11 ክስተቶች ተፈጸሙ። በሰማርያና በይሁዳ ዳርቻ ኢየሱስ አሥር ለምጻዎችን በአንድ ጊዜ ሲፈውስ፡ ከተፈወሱት መካከል የሰማርያ ሰው መኖሩ ሁኔታውን ይበልጥ የሚያስደንቅ አደረገው (10:30-37ን ተመልከት)። ኢየሱስ ይህንን ክስተት እግዚአብሔርን ስለማመስገን ለማስተማር ተጠቀመበት።

ታሪኩ የሚጀምረው ለምጻዎች በነበሩት አሥር የረከሱ ሰዎች ነው (ቁጥር 11-13፤ በ5:12-15 የተሰጠውን አስተያየት ተመልከት)። ብዙውን ጊዜ አይሁዶችና ሰማርያውን አብረው አይኖሩም ነበር። ዳሩ ግን እነዚህ አሥሩም የተገለሉ በመሆናቸው አብረው ይኖራሉ። በቁምህ የሞትህ ከሆነ የዘር ሐረግ ምን ለውጥ ያመጣል? ይሁንና፡ ኢየሱስ በዚያ ስለነበረ እነዚህ አሥሩ ሰዎች ተስፋ ነበራቸው። ምሕረት ለማግኘት ስለ ጮኹ፡ ሰዎቹ ተስፋ ነበራቸው። «አቤቱ» ተብሎ የተተረጎመው ቃል ጴጥሮስ በምዕራፍ 5 ቁጥር 5 የተጠቀመው ሲሆን፡ ፍችውም «ዋና አዛዥ» ማለት ነው። በበሽታና በሞትም ላይ ጭምር ሥልጣን እንዳለው ያውቁ ነበርና እንደሚረዳቸው አመኑ።

ታሪኩ ምስጋና የሌላቸውን ዘጠኝ ሰዎች በመጥቀስ ይቀጥላል (ቁጥር 17)። ኢየሱስ ሰዎቹ ራሳቸውን ለካህን እንዲያሳዩ አዝዞአቸዋል፤ በዚህ ጊዜ ገና ያልዳኑ በመሆናቸው ይህም ራሱ የእምነት ተግባር ነበር። በታዘዙ ጊዜ ሙሉ ለሙሉ ተፈውሰዋል፤ ታዛዥነታቸው የእምነታቸው መረጃ ነበርና (2ኛ ነገ. 5:1-14ን ተመልከት)።

አሥሩም ሰዎች ወደ ኢየሱስ ሩጠው በመምጣት ስለጀመሩት አዲስ ሕይወት ያመለካኑታል ብለህ ትጠባበቅ ይሆናል፤ ይህንን ያደረገው ግን አንድ ሰው ብቻ ነበር፤ እርሱም አይሁዳዊ አልነበረም። ሰዎቹ ኢየሱስን ወደ አካባቢያቸው ላመጣው የእግዚአብሔር ቸርነት፡ ለእነርሱና ለጉድለታቸው ትኩረት እንዲሰጥ ላደረገው ፍቅርና ፈውስን

ላስገኘላቸው የእግዚአብሔር ጸጋና ኃይል ምን ያህል ምስጋና ሊያቀርቡ ይገባ ነበር! ከመቅጽበት ለመዝሙር (103) ዜማ አውጥተው ሊዘምሩ ይገባ ነበር።

ይሁንና፤ እነዚህን ሰዎች አምርረን ከመንቀፋችን በፊት የራሳችንን የአመስጋኝነት ብቃት ልንመረምር ይገባል። ምን ያህል ጊዜ ነው የተሰጠንን በረከት እንደ ቀላል ነገር ቆጥረን እግዚአብሔርን ሳናመሰግን የምንተወው? «ለሰው ልጆች ስላደረገው ተአምራት ስለ ምሕረቱም እግዚአብሔርን ያመስግኑ» [መዝ. (107)፡8፡15፡ 21፡ 31]። ብዙውን ጊዜ በስጦታው ተደስተን ሰጪውን እንዘነጋለን። ለመጸለይ ስንፈጥን ለማመስገን ግን እንዘገያለን።

ማርትን ርንከሃርት «እነሆ፤ እናመሰግንሃለን እግዚአብሔር አምላካችን» የሚለውን የእንግሊዝኛ መዝሙር የጻፉት የመጋቢነት አገልግሎታቸው እጅግ አስቸጋሪ በነበሩባቸው በሠላሳ ዓመታቱ ጦርነት ወቅት ነበረ። በዚህ ወቅት የገዛ ባለቤታቸውን ጨምሮ በቀን አርባ ያህል የቀብር ሥነ-ሥርዓቶችን ያስፈጽሙ ነበር፤ ይህም ሆኖ እነዚህን ግሩም ቃላት ሊጽፉ ችለዋል። በዙሪያቸው ከነበረው የጦርነት መቅሰፍት፤ ብሎም በውስጣቸው ከነበረው ኃዘን ባሻገር፤ ከአመስጋኝ ልባቸው ለእግዚአብሔር ምስጋናን ሊያቀርቡ ይችሉ ነበር።

የሉቃስ ዘገባ የሚደመድመው በአንድ ያልተለመደ ሰው ታሪክ ነው (ቁጥር 15-19)። ሰማርያዊው ሰውዬ «ከብር ለእግዚአብሔር ይሁን!» እያለ በመጮህ ያመሰግነው ዘንድ በኢየሱስ እግር ሥር ወደቀ። ሌሎቹን ሰዎች ተከትሎ ወደ መቅደስ መሄድ ሲኖርበት፤ በቀዳሚነት የምስጋና መሥዋዕቱን ይዞ ወደ ጌታ ኢየሱስ መጣ [ዕብ. 13፡15፤ መዝ. (107)፡22]። ይህም ምንም እንኳ ሕጉን የታዘዙ ቢሆኑም፤ ሌሎቹ ሰዎች ካቀረቡአቸው መሥዋዕቶች ሁሉ በላይ ጌታን ደስ አሰኘው [መዝ. (51)፡15-17]። ሰማርያዊው ወደ ካህኑ እንደ መሄድ ራሱ ካህን ሆነና መሥዋዕቱን በኢየሱስ እግር ሥር አቀረበ [መዝ. (116)፡12-19]።

ሰውዬው ወደ ኢየሱስ በመምጣት ከሥጋዊ ፈውስ የበለጠ ነገር አግኝቷል፤ ይኸውም፤ ከኃጢአቱ መዳኑ ነበር። ኢየሱስ፤ «እምነትህ አድኖሃል» ብሎታል፤ እግሮቹን ሽቶ ለቀባቸው ሴትም ንስሐ በመግባቷ ተመሳሳይ ቃል ተናግሯል (7፡50)። የሰማርያዊው ዘጠኝ ጓደኞች ንጹሐን የመሆናቸውን ማረጋገጫውን ከካህኑ ሲቀበሉ፤ እርሱ ግን የመዳኑን አዋጅ ከእግዚአብሔር ልጅ ተቀበለ! የሥጋዊ ፈውስ

ተአምር ማግኘቱ ግሩም ሲሆን፤ የዘላለማዊ ደኅንነት ተአምር ማየቱ የበለጠ ድንቅ ነገር ነው።

እያንዳንዱ የእግዚአብሔር ልጅ የአመስጋኝነት ጸጋ ሊያዳብር ይገባል። አመስጋኝነት ልብን ለተጨማሪ በረከቶች መክፈት ብቻ ሳይሆን፤ አብንም ያከብረዋል፤ ያስደስተዋልም። የማያመሰግን ልብ ለሁሉም ዓይነት ኃጢአት የሚመች ለም መሬት ነው (ሮሜ 1፡ ከ21 ጀምሮ)።

4. ዝግጁነት (17:20-37)

የአይሁድ ሕዝብ የኖረው በተስፋ ሲጠባበቅ ነበር፤ በተለይም ከግብጽ የወጡበትን የፋሲካ ወቅት በሚያከብሩበት ጊዜ የመጠባበቃቸው እውነታ ይጎላል። ከእስራታቸው የሚያላቅቃቸውን ሌላ ሙሴ ይፈልጉ ነበር። አንዳንዶች መጥምቁ ዮሐንስ ነፃ እንደሚያወጣቸው ተስፋ አድርገው ነበር፤ ከዚህ በኋላ ደግሞ አትኩሮታቸው ወደ ኢየሱስ ዘረ (ዮሐ. 6:15)። ስለሆነም የኢየሱስ ወደ ኢየሩሳሌም መሄድ ሁላቸውንም ይበልጥ አስደስታቸው (19:11)። የተስፋዪቱን መንግሥት የሚመሠርት መስሎአቸው ነበር።

ፈሪሳውያን የሕግ ጠባቂዎች በመሆናቸው (ማቴ. 23:2-3)፤ የእግዚአብሔር መንግሥት እንደምትመጣ እንደሚያስብ ኢየሱስን የመጠየቅ መብት ነበራቸው። ለአይሁድ መምህራን በእነዚህ ርእሰ-ጉዳዮች ላይ ይፋዊ ውይይት ማካሄድ የተለመደ ነበርና ኢየሱስም አጥጋቢ መልስ ሰጣቸው። ይሁንና፤ ዝርዝር ትምህርቶቹን ለደቀ መዛሙርቱ አቆየ።

«መጠባበቅ» (ቁጥር 20) ተብሎ የተተረጎመው ቃል በአዲስ ኪዳን ውስጥ በዚህ ስፍራ ብቻ የተጠቀሰ ሲሆን፤ በጥንታዊው የግሪክ ቋንቋ «ምልክቶችን በማጤን ወደፊት ምን እንደሚከሰት መጠባበቅ» ማለት ነው። አሳቡም መሰለልን፤ አድፍጦ መጠበቅን፤ ብሎም ሳይንሳዊ ምርምርን ያመለክታል። ኢየሱስ ለማለት የፈለገው የእግዚአብሔር መንግሥት «በውጫዊ እይታ» እንደማይመጣና ሰዎች የመድረሻውን ጊዜ በመተንበይ መቅረቡን እንደማይገነዘቡ ነው።

የፈሪሳውያኑ ጥያቄ ሕጋዊ ቢሆንም አሳዛኝ ነበር፤ ይኸውም፤ ኢየሱስ ለሦስት ዓመታት ያህል በመካከላቸው እያገለገለ ሳለ አሁንም ገና በመንፈሳዊ ጽልመት ይመላለሱ ስለነበር ነው። ኢየሱስ ማን እንደነበረ ወይም ምን ሊያደርግ እንደሚፈልግ አልተገነዘቡም። በእግዚአብሔር መንግሥት ላይ የነበሩአቸው አመለካከቶች ፖለቲካዊ እንጂ መንፈሳዊ አልነበሩም። አይሁዳዊ እንጂ ዓለም-አቀፋዊ

አልነበሩም። ኢየሱስ ወደ ፊት ምድራዊ መንግሥት እንደሚኖር ባይከድም፤ በአዲስ ልደት ብቻ ስለሚገኘው መንፈሳዊ መንግሥት አስረግጦ ለመናገር ፈለገ (ዮሐ. 3:1-8)።

«የእግዚአብሔር መንግሥት በመካከላችሁ ናትና» የሚለው ዓረፍተ ነገር ለምእተ ዓመታት የመጽሐፍ ቅዱስ ተርጓሚዎችንና ተንታኞችን የተፈታተነ ሲሆን፤ አያሌ ማብራሪያዎችም ተሰጥተዋል። እርግጠኞች የምንሆንበት አንድ ነገር ቢኖር በማያምኑ ፈሪሳውያን ልብ የእግዚአብሔር መንግሥት እንዳለ አድርጎ አለመናገሩ ነው።

የግሪኩ መስተዋድድ «በውስጣችሁ» ወይም «በመካከላችሁ» የሚለውን ሊያመለክት ይችላል። ኢየሱስ «በመጀመሪያ በልባችሁ ውስጥ ከሌለ የእግዚአብሔርን መንግሥት <ከውጭ> አትፈልጉ» እያለ ነበር (ሮሜ 14:17ን ተመልከት)። በተመሳሳይ ጊዜ፤ «እኔ ንጉሥ ስለሆንሁ በመካከላችሁ መገኘቴ ዋና ነገር ነው። እንግዲህ፤ ንጉሡን እየተቃወማችሁ እንዴት ወደ መንግሥቱ ልትገቡ ትችላላችሁ?» እያለ ሊሆን ይችላል (19:38-40ን ተመልከት)። ፈሪሳውያኑ የወደፊቱን ታላላቅ ክስተቶች በአእምሮአቸው የሞሉ ሲሆን፤ ዳሩ ግን የጊዜውን መልካም ዕድሎች ለመጠቀም አልፈለጉም ነበር (12:54-57)።

ኢየሱስ የፈሪሳውያኑን ጥያቄ ከመለሰ በኋላ፤ ስለ እግዚአብሔር መንግሥት ያስተምራቸው ዘንድ ወደ ደቀ መዛሙርቱ ተመለሰ። በዚህም ጊዜ ስለ ምጽአቱ ብቻ በማሰብ ምንም ነገር ሳይሠሩ ተቀምጠው ሲጠባበቁት እንዳይኖሩም አስጠንቅቆአቸዋል። ይህ ትንቢት ከማጥናት በቀር ምንም ሥራ ለማይሠሩ ክርስቲያኖች ጥሩ ማስጠንቀቂያ ነው። በመሠረቱ፤ ምጽአቱን ልንጠባበቅና ልንናፍቅ ይገባል፤ በዚህ ጊዜ ደግሞ ተመልሶ ሲያገኘን ሥራውን በማከናወን ላይ ልንታይ ይገባል (የሐዋ. 1:6-11ን ተመልከት)።

በቀዳሚነት፤ ምጽአቱ በዓለሙ ሁሉ ላይ ተጽዕኖ ስለሚኖረው «በዚህ አለ!» ወይም «በዚያ አለ!» የሚሉትን የሐሰት ነቢያት ድምፅ መከተሉ ለማንም ሰው የማይበጅ ሞኝነት ነው። በተጨማሪም፤ ምጽአቱ እንደ መብረቅ ብልጭታ በድንገት የሚፈጸም ነው (ማቴ. 24:27፤30)። ትንቢታዊ መጻሕፍትን ማንበቡ የመምጫውን ወቅት ጠቅላላ ባሕርይ ለማወቅ ቢረዳንም፤ ቀኒቱን ወይም ሰዓቲቱን ልናውቅ አንችልም (12:40፤ 46፤ ማቴ. 25:13)። ምልክቶችን በመመርመር የመምጫውን ዕለት ለማሰላት መሞከሩ ከንቱ ድካም ነው።

ከዚያም፤ ኢየሱስ የመምጫውን ድንገተኛነትና እርግጠኛነት ለማስረዳት ሁለት የብሉይ ኪዳን ክስተቶችን ተጠቅሟል፤ እነዚህም፤ የጥፋት ውኃና የሰዶም ውድመት መግለጫዎች ናቸው (ዘፍ. 6-8፤ 19)።

በሁለቱም ምሳሌዎች የዓለም ሕዝቦች በዕለታዊ የመብላትና የመጠጣት፣ የመጋባት፣ የመግዛትና የመሸጥ እንቅስቃሴዎች ሲጣደፉ ሳይዘጋጁ ለጥፋት ተዳርገዋል። የጥፋት ውኃው ሳይመጣ በፊት (2ኛ ጴጥ. 2:5) ኖኅ ቢሰብክላቸውም ሊለወጡ አልቻሉም። ወደ መርከቡ በመግባት ከጥፋቱ የዳኑት ኖኅና ሚስቱ፣ ሦስት ልጆቹና ሚስቶቻቸው፣ በአጠቃላይ ስምንት ሰዎች ብቻ ነበሩ። እጥሮስ ይህንን ክርስቲያኖች በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን ያገኙት ደኅንነት ማብራሪያ አድርጎ ይጠቀምበታል (1ኛ ጴጥ. 3:18-22)።

ኖኅና ሎጥ የነበሩበት ዘመን ልክ እንደ ዛሬው ሃይማኖታዊ መስሎ አዳሪነትና የሥነ-ምግባር ዝቅጠት የሰፈነበት ነበር። «በኖኅ ዘመን» ከፍተኛ የሕዝብ ብዛት (ዘፍ. 6:1)፣ የላቀ ምግባር ብልሹነት (ዘፍጥ. 6:5)፣ ብሎም ጭካኔ በምድር ላይ ሰፍኖ ነበር (ዘፍጥ. 6:11-13)። በሎጥ ዘመን፣ የሰዶምና ገሞራ ሕዝብ ያልተለመደ የዝሙት ኃጢአት (ግብረ-ሰዶማዊነት) እግዚአብሔር ዘንድ በመድረሱ ሙሉ ለሙሉ ከተሞቹን አጥፍቶአቸዋል። ከዚህ የከፋ ፍርድ ያመለጡት ሎጥ፣ ሁለት ሴት ልጆቹና በኋላ የጪው ኃውልት የሆነችው ሚስቱ ብቻ ነበሩ።

ከቁጥር 30-36 ኢየሱስ ክርስቶስ ጠላቶቹን ለመደምሰስና መንግሥታቱን በዓለም ላይ ለመመሥረት በፍርድ ሲመለስ ምን እንደሚከሰት ያሳያል (ራእይ 19:11-20:6)። ይህ በመጨረሻው ዘመን በተለየ መንገድ ከእስራኤል ጋር የሚዛመድ ቢሆንም (ማቴ. 24:29-44)፣ በየትኛውም የቤተ ክርስቲያን ዘመን ውስጥ የሚገኙ አማኞች ከዚህ ክፍል ማስጠንቀቂያዎችን ሊወስዱ ይችላሉ። ኢየሱስ ለቤተ ክርስቲያኑ ሲመጣና ወደ ሰማይ ሲወስዱት፣ ክስተቱ «በቅጽበተ ዓይን» ይፈጸማል (1ኛ ቆሮ. 15:52)። የቤተ ክርስቲያን ንጥቀት ተካፋይ የሆነ ማንም ሰው በቤት ውስጥ ሳለሁ ወይም በእርሻ ቦታ ስሆን ወይም ከቤት አንድ ነገር ስፈልግ ምጽአቱ ያመልጠኛል ብሎ ሊጨነቅ አይገባም። ይሁንና፣ ጌታ ወደ ምድር በሚመለስበት ጊዜ ምጽአቱ መጀመሪያ በሰማይ «ምልክት» ስለሚገለጽ (ማቴ. 24:30-31)፣ ምናልባትም አንዳንድ ሰዎች አንዳንድ ነገር ለማትረፍ ሲሉ ወደ የቤታቸው ይሮጡ ይሆናል! «የሎጥን ሚስት አስቡአት!»

ከቁጥር 34-36 «መውሰድ» የሚለው ቃል «በፍርድ መወሰድን» (ማቴ. 24:36-41) እንጂ፣ «ወደ ሰማይ መወሰድን» አያመለክትም። ወደ እግዚአብሔር መንግሥት የሚገባው «የቀረው» አማኝ ነው። ጠቅላላው ሕዝብ በጥፋቱ ውኃ «ሲወሰድ።» ኖኅና ቤተሰቡ በአዲስ ጅማራ ሐሜት ለማድረግ «ቀሩ።» የሰዶምና ገሞራ ሰዎች ከተማዬቱን ባወደመው እሳትና ዲን «ሲወሰዱ።» ከኃጢአታቸው ባሻገር ሎጥና ቤተሰቡ «ቀርተዋል»።

በቁጥር 34 ሌሊት፤ በቁጥር 35 እና 36 ግን ቀን መሆን፤ ኢየሱስ በክብር በሚመለስበት ሁኔታ ውስጥ ዓለሙ ሁሉ ተካፋይ እንደሚሆን ያመለክታል። «እነሆ፤ ከደመና ጋር ይመጣል፤ ዓይንም ሁሉ የወጉትም ያዩታል» (ራእይ 1:7)።

ደቀ መዛሙርቱ ኢየሱስ ሦስት ጊዜ ስለ ሰዎች «መወሰድ» እና «መቅረት» ሲናገር ስለ ሰሙ እጅግ አስተውሎታዊ የሆነ ጥያቄ «ጌታ ሆይ፤ ወዴት ነው?» ብለው ጠየቁት። የጌታችን ምላሽ የተለመደ ምሳሌያዊ አነጋገር ይመስላል፤ «ሥጋ ወዳለበት በዚያ አሞራዎች ይሰበሰባሉ፤ ስለሆነም፤ ያልዳኑ ኃጢአተኞች በአንድነት ለፍርድ ይከማቻሉ» አላቸው። በራእይ 19:17-21 በመጨረሻው ጦርነት ላይ የሚረባረቡትን አሞራዎች ያመለክታል።

በሌላ አባባል፤ ጌታ ኢየሱስ በጠላቶቹ ላይ ለመፍረድ ሲመለስ የዳኑትና ያልዳኑት ይለያሉ። ጊዜው ቀን ይሁን ሌሊት፤ ሰዎች በሥራ ላይ ይሁኑ በእንቅልፍ ውስጥ፤ መለየቱና ፍርድ የማይቀር ነው። የዳኑት የክበረውን መንግሥት ለመውረስ ሲቀሩ፤ ያልዳኑት ግን ለፍርድ ይወሰዳሉ።

ምንም እንኳ የእነዚህ ጥቅሶች ቀደምት ትንታኔ በመጨረሻው ዘመን በእስራኤል ላይ ስለሚፈጸመው ሁኔታ ቢሆንም፤ ለቤተ ክርስቲያን ኢየሱስ በሚመለስበት ጊዜ ተዘጋጅቶ የመጠበቅን አስፈላጊነት ያጎላሉ። ልቧ ሰዶም በመቅረቱ የመላእክቱን ማስጠንቀቂያ ጥሳ ወደ ኋላ እንደ ተመለከተችው የሎጥ ሚስት ልንሆን አይገባም (ዘፍጥ. 19:17-26)። ዛሬ ኢየሱስ ቢመለስ ዕቅዳቸው የሚቋረጥባቸው «ክርስቲያኖች ነን» የሚሉ ሰዎች አሉ! (1ኛ ተሰ. 5:1-11ን ተመልከት)። በቁጥር 33 ላይ የቀረበው የጌታችን ማስጠንቀቂያ በማቴዎስ 10:39፤ ሉቃስ 9:24 እና ዮሐንስ 12:25 ከተጠቀሰው ጋር አንድ ዓይነት ሲሆን፤ የክርስትና ሕይወት መሠረታዊ መመሪያ ነው። ሕይወትህን ለማዳን ብቸኛው መንገድ ለክርስቶስና ለወንጌሉ ሕይወትህን አሳልፎ መስጠት ነው።

ኢየሱስ ሥልጣኔን አንድ ቀን ለፍርድ እንደሚበስል «በስባሽ ሙት አካል» አድርጎ ያየዋል። ሁኔታዎችን የሚመረምር ክርስቲያን በሁሉም አቅጣጫ የዚህን አባባል እውነተኛነት የሚደግፍ መረጃ በማየት፤ «የኖኅ ዘመን» እና «የሎጥ ዘመን» ውስጥ እንደምንገኝ ይገነዘባል። ጌታችን ለቤተ ክርስቲያኑ በማንኛውም ጊዜ ሊመለስ ስለሚችል፤ ምልክቶችን አንጠብቅም፤ ይሁንና፤ የሚመጡት ክስተቶች፤ ከምጽአቱ ፊት ጥላቸውን እንደሚያኖሩ እናውቃለን።

ከእነዚህ ነገሮች ብዙዎቹ መፈጸም መጀመራቸውን ስንመለከት
(21:28)፥ ምጽአቱ እየቀረበ እንዳለ ማወቅ ይገባል።

ምጽአቱን እየተጠበቅን ነው? እውን ሲመጣ ለማየት እንሻለን?